

RUUSU-RISTI

Totuudenetsijän lehti 2/2026

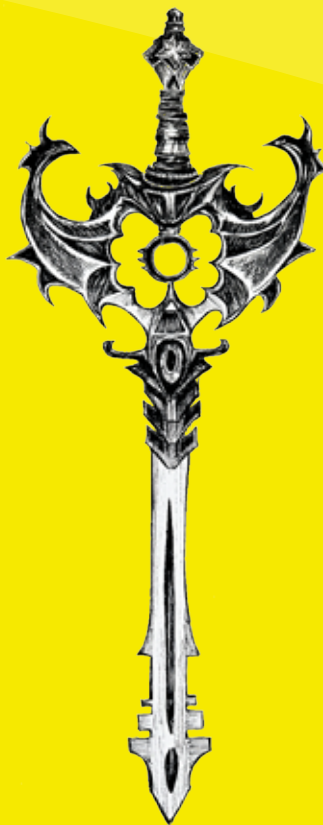
Irtonumero 9€

OPETTELE TAPPAMATTOMUUS JA LOUKKAAMATTOMUUS

Älä tapa ihmistä äläkä eläintä.
Älä aiheuta myöskään syitä, joiden takia
toiset joutuvat puolestasi tappajiksi.

Muista harjoitella tunne- ja ajatusvoimasi
hallintaa, niin ettet niilläkään tappaisi.

Opettele myös käyttämään sanojasi, ettet
puheillasi loukkaa vaan rakennat, elävöi-
tät, tuotat iloa, lohdutat, parannat.

Jos mestareita seuraisimme
Sielunsuunnitelma ja valinnanvapaus
KAHDEKSAS MAAILMAN IHMEISTÄ: IHMINEN

Toimituskunta

Päätoimittaja

Antti Savinainen

antti.j.savinainen@gmail.com

Toimituskunnan jäsenet

Anne Paalo

Aki Filander

Taitto

Vesa Raappana

v.raappana@gmail.com

Aineisto viimeistään osoitteella: antti.

j.savinainen@gmail.com

10.2., 10.5., 1.8., 6.11.

rtf-, odt, doc, tai docx

Oikoluku

Paula Kietäväinen ja Essi Sulander

Kannen kirjoitus

Jouko Ikonen

Kannen kuvitus

Minttu Koskinen

Lehti ilmestyy

maaliskuussa, kesäkuussa, syyskuussa
ja joulukuussa

Tilaajapalvelu

ma ja ke 18.00-19.00

Kari Valula

p. 050-527 0810

kari.valula@gmail.com

Ruusu-Risti lehden tilinumero:

OP FI28 5720 9920 1090 47

Lehden vuositilaus 30 €

*Huom! Laita viestikenttään nro 3700 ja
lehden toimitusosoite.*

www.ruusuristi.fi

Julkaisija

Ruusu-Risti ry Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki

*Julkaisija ei vastaa lehdessä esitetyistä
mielipiteistä, vaan jokainen kirjoittaja
vastaa itse kirjoituksensa sisällöstä.*

Painopaikka Picascript Oy

ISSN 1455-1632 (painettu)

ISSN 2737-1778 (verkkojulkaisu)

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus, <i>Antti Savinainen</i>	4-5
Johtajan palsta, <i>Aija Tuukkala</i>	6-8
Toimittajalta, <i>Pekka Ervast</i>	9-11
Ruusu-Ristin kesäkurssit ohjelma	13
Jos mestareita seuraisimme, <i>Lauri Livistö</i>	14-19
Pääsiäismatineapuhe 5.4.2026, <i>Aija Tuukkala</i>	20-24
Runo: Mistäpäin valo loistaa, <i>Reeta Liskola</i>	24
Sielunsuunnitelma ja valinnanvapaus, <i>Anne Paalo</i>	25-31
Ruusuristiläinen koulutustie, <i>Antti Savinainen</i>	32-38
Kahdeksas maailman ihmeistä: Ihminen, <i>Jorma Monto</i>	39-43
Runot: Hetki, <i>Matti Koskinen</i> , Päästin irti, <i>Jere Palokangas</i>	44
Taivaankannen voima, <i>Yrjö Härkänen</i>	45
Luomiskertomus, Väinämöisen synty, <i>Pertti Vehreävesa</i>	47-50
Toimihenkilöt	51

Pääsiäisjuhlat vietettiin huhtikuun ensimmäisenä viikonloppuna. Tällä kertaa vuorossa oli fyysinen prinssiippi, jonka merkeissä Ruusu-Risti elää seuraavaan pääsiäiseen saakka. Installoitavia uusia jäseniä oli ilahduttavan paljon: peräti 11 tuli paikalle uuden jäsenen juhlalliseen vastaanottoon. Henkilökohtaisesti olin erityisen ilahtunut siitä, että neljä installoitavaa veljeä tuli Kuopiosta. Installoitu veli voi halutessaan pyrkiä Ruusu-Ristin sisäisen koulun jäseneksi kääntymällä Ruusu-Ristin johtajan puoleen. Jokainen askel on kuitenkin ihmisen itse päätettävissä; mitään kiirettä tai pakkoa ei ole.

Juhlamatinean ohjelma oli tälläkin kertaa taiteellisesti korkeatasoinen. Ruusu-Ristin johtaja Aija Tuukkala piti ensin säveltäjä Erkki Melartinin elämää ja työtä valaisevan puheen (puhe on tässä numerossa luettavissa). Sen jälkeen seurasi *Minä uskon – konserttimatka Erkki Melartinin seurassa läpi Intian, Egyptin ja Afrikan*. Konsertin maailman ensi-ilta oli 10. tammikuuta Ruusu-Ristin temppelissä. Esitys oli niin inspiroiva, että se otettiin mukaan myös pääsiäisjuhlien ohjelmaan. Esiintyjinä olivat oopperalaulaja Sakari Topi, joka näytteli Melartinin roolin, koloratuurisopraano Maija Rautasuo ja bassobaritoni Henri Jussila. Näytöksen pianistina toimi Ruusu-Ristin esitelmätilaisuuksista tuttu Pinja Ukkola, joka oli myös suunnitellut ja dramatisoinut esityksen. Nautin esityksestä tavattomasti. Siihen oli saatu maagista vanhan ajan tenhoa ja Melartinin totuudenetsijän pyrkimystä.

Valitettavasti olemme tulleet tilanteeseen, että Siilinjärven Ruusu-Ristin temppelistä joudutaan luopumaan. Vanhan rakennuksen ylläpito on tullut liian kalliiksi suhteessa käytettävissä oleviin resursseihin. Siilinjärven ryhmä ehti toimia Siilinjärven Asematien rakennuksessa 26 vuotta. Ryhmän alku oli Lieksan Termässä, ja sen ensimmäinen puheenjohtaja oli Jouko Ikonen, jonka panos ryhmän synnyttämisessä oli ratkaisevan tärkeä.

Siilinjärven temppelissä järjestettiin seminaareja, esitelmätilaisuuksia ja myös joitakin taiteellisia tapahtumia. Erityisesti on syytä mainita syysmatinea, jossa oli aina jokin teema: esimerkiksi vuorisaarna, henkinen meditaatio, kuolemanjälkeinen elämä, karman laki ja jälleensyntyminen, rauhanaate ja Pekka Ervastian elämäntyö. Tilaisuuksissa kävi ihmisiä tavallisesti 10-20 henkeä, mitä voitaneen pitää Siilinjärven kontekstissa hyvänä saavutuksena. Ilmoitimme tilaisuuksista somessa ja paikallislehti

Uutis-Jousessa, jonka toimittaja Matti Ihatsu teki kolme kirjoitusta toiminnastamme ja nyt myös toiminnan lakkaamisesta.

Ruusu-Ristin toiminta siis päättyy Siilinjärvellä, mutta jatkamme yleisöesitelmien pitoa Kuopion Steinerkoulun musiikkiluokassa. Siellä onkin pidetty jo useiden vuosien ajan yksi tai kaksi esitelmää vuodessa. Steinerkoulu sijaitsee aivan rautatieaseman vieressä, joten sinne on helppo tulla kaukaakin pitämään esitelmiä. Silloin tällöin Steinerkoulun luennoilla on ollut enemmänkin kuulijoita kuin Siilinjärven tempelillä. Kuopion ja Siilinjärven seudulla on edelleen tarvetta kuulla ruusuristiläistä elämänymmärrystä.

Kuopiossa 19.5.2026

Antti Savinainen

Ruusu-Ristin johtaja *Aija Tuukkala*

*Henri Jussila, Maija Rautasuo, Sakari Topi ja
Pinja Ukkola*

Katsellessa taivaan lintuja ja Pyhän miehen kukkaa

Pyräillessäni aamuisin työhön kuuntelen ihaillen Helsingin Keskuspuiston lintusinfonioita ja erityisesti mustarastaiden korkealla heliseviä koloratuureja sekä tarkkailen niiden matalalla liitäviä taidokkaita lentoreittejä. Kunnes sitten eräänä varhaisena ja aurinkoisena toukokuisena aamuna jysähtää, mustarastas törmää minuun, tai yhtä kaikki - saattoi se olla toisinkin päin, minä törmään mustarastaaseen. Ei siinä ollut kummallakaan noka koputtamista, toinen meistä on hetken aikaa metsänpohjalla ja toinen metsänpeitossa, kaksi keltanokkaa. Pyörittelemme tovin silmiämme, kunnes katseemme tarkentuvat toistemme silmiin ja varmistuu, että kumpikin meistä on kunnossa ja voi jatkaa matkaa. Keskellä luontoa olemme yhdessä hiljaa ja olen vakuutunut, että mustarastas näkee lävitseni,

että hän näkee henkeni. Mustarastas on minua kiireisempi, joten jatkamme matkaamme, mutta minuun jäi mustarastaan katse - ja kiitollisuus - yhtä kaikki.

Elollisten yhteisö opettaa meille vastakohtien avulla, että korkeuden ja syvyyden välille aukeaa kirkas tila, joka on latautunut henkisillä merkityksillä. Tämän tilan sisällä jokainen meistä on totta ja tietää kuka on. Se on kosminen ekosysteemi, se on saavutettavissa oleva rauhanomainen yhdessäolo, se on eetteri eli elämänvoima yhdistyneenä eettisyyteen. Se on kaiken luodun elävä yhteys.

Me voimme saavuttaa rauhan ihmisenä ihmisten keskellä ja ihmisenä luonnon keskellä. Voimme olla epäitsekkeitä ja arvostelemattomia, olemme silloin tietoisesti suunnanneet ajatuksemme

antamiseen ja palvelemiseen, ajatuksemme ovat saaneet rauhan. Olemme silloin myös oman luontomme keskellä rauhassa, sydämemme on täynnä myötätuntoa ja rakkautta. Juuri silloin olemme korkeudessa, näemme tarkasti syvyyteen ja näemme kirkkaasti korkeuteen. Sydämemme on auki koko maailmaa kohtaan, myös kaikkia kärsimyksiä kohtaan ja mielemme pysyy rauhassa.

Pyöräillessäni Ruusu-Ristiin pysähdyn liikennevaloihin ja ohitse kirskuu raitiovaunu, jonka kyljessä vilahtaa mainos **Ylioppilasteatterin** näytelmäästä *Pyhän miehen Kukka + 100*. Mainos kiinnittää huomioni, koska ruusuristiläisen näytelmäkirjailija **Akseli Tolan** kirjoittama näytelmä *Pyhän miehen kukka* kantaesitettiin Ruusu-Ristin viidennessä Vuosijuhlissa Kansallisteatterin pienellä näyttämöllä helluntaina 1.6. vuonna 1925. Näytelmässä näytteli kolme ruusuristiläistä näyttelijää; Hilda Pihlajamäki, Jussi Snellman ja Aapo Pihlajamäki. Näytelmässä Pyhä mies rukoilee lumoavan kaunista Kukka-tyttärensä ylentämään sydämensä Jumalalle ja antautumaan Jumalan palvelijaksi. Tytär ei kuuntele isäänsä, mutta hänen ollessa juhlimassa isä rukoilee taivaan valtoja ottamaan tyttäreltään pois syyn, mikä aiheuttaa tyttären turmeltumisen. *Äkkiä lakkaa soitto ja ilonpito alhaalta puutarhasta, sillä Pyhän miehen kukka on lakastunut, menettänyt kauneutensa ja palaa nuorukaisten hylkäämänä ja yksinäisenä isänsä majaan. Kovien sielullisten kärsimysten jälkeen Kukasta tulee isänsä johdolla Jumalan palvelija.* Kukkaa ihaileva nuorukainen päätyy puhdistuksen tielle ja yksinäisyyteen tutkiskelemaan itseään.

Päätän tehdä jatkotutkimuksia ja oivallan, että Ylioppilasteatteri täyttää tänä vuonna sata vuotta ja juhluvuotensa kunniaksi se esittää modernisoidun version Akseli Tolan kirjoittamasta näytelmästä *Pyhän miehen kukka*. Tämän alkuperäisen Tolan näytelmän Ylioppilasteatteri esitti avajaisnäytelmänään sata vuotta sitten. Ja nyt, sata vuotta myöhemmin, **Edu Nieminen** päällekirjoitti modernisoiden näytelmän nimellä *Pyhän miehen Kukka + 100*.

Menen katsomaan juhlanäytelmän Ylioppilasteatteriin, joka tiedän toteuttavan omaehtoista esittävää taidetta ammattijohtoisessa harrastajateatterissa, ja jonka koko teatteriyhteisö antaa taiteen kautta vapaan alustan jäsenistönsä kasvulle ja itsensä toteuttamiselle. Katsoessani esitystä ja sen digitaalisissa lavasteissa toistuvia ruusuristiläisen etiikan periaatteita, vakuutun siitä miten paljon ihmiskunta on sadan vuoden aikana kehittynyt. Näytelmä rakentaa oman historiansa päälle ja suuntaa katseen tulevaisuuteen. Näytelmän dramaturgia tutkii eepin teatterin keinoin Ylioppilasteatterin ja koko teatterialan sekä yhteiskunnan muutosta kuluneen vuosisadan aikana. Näytelmä suuntaa katseensa kipeään menneisyyteen, ravistelee nykyisyyttä ja siirtymäriitin tavoin suorastaan vaatii tahdon luomista ja suuntaamista tulevaisuuteen.

Näyttämötaide on ollut kiinteä osa Ruusu-Ristin julkista toimintaa järjestön perustamisesta alkaen, perustajajäseniä olivat näyttelijät **Hilda Pihlajamäki**, **Aapo Pihlajamäki** ja **Jussi Snellman**. Myös näyttelijät **Bertha Lindberg** ja

Hemmo Kallio olivat ruusuristiläisiä ja Bertha Lindberg toimi Ylioppilasteatterin johtajana vuonna 1927 ollessaan jo Ruusu-Ristin jäsen. Myös perustaja-johtaja **Pekka Ervast** oli kiinnostunut näyttämötaiteesta, hän kirjoitti näytelmän *H.P.B. Neljä kuvaelmaa XIX:nneen vuosisadan sfinksin elämästä* ja omisti sen Hilda Pihlajamäelle.

Akseli Tolvanen, kirjailijanimeltään Akseli Tola, syntyi vuonna 1886, hän liittyi Ruusu-Ristiin vuonna 1921 ja oli jäsen kuolemaansa, vuoteen 1968 asti. Pekka Ervast luonnehti Akseli Tolan olevan synnynnäinen draamakirjailija. Ruusu-Ristin perustajajäsen, kirjallisuustieteen ja estetiikan professori **Eino Krohn** kirjoittaa Akseli Tolan Vanhan testamentin pohjalta kirjoittaman runodraaman Asaria saaneen Aleksis Kivi-raston ensimmäisen palkinnon kilpailussa, jossa **Mika Waltarin** *Aknaton* tuli toiselle sijalle. Eino Krohn luonnehtii Akseli Tolan muistokirjoituksessa Akseli Tolaa näin: *Hänellä oli voimakas minuuus, hänen kairautumisensa syvälle elämän äärimmäisiin kysymyksiin, hänen herkkä empaattinen eläytymisensä ihmisen ongelmiin, hänen uskollinen, luotettava ystävyytensä säily elävänä. Akseli Tola oli kirjailija, taiteilija ja draamatikko, jolle erityisesti kuuluu voimien ja vastavoimien välinen kamppailu henkilöitä paljastavine tilanteineen ja purkauksineen.*

Aivan niin Akseli, voimien ja vastavoimien, korkeuksien ja syvyyksien välille aukeaa kirkas pyhyiden tila, taivaan lintujen ja maan kukkien - ja ihmisten tulla.

Katsellaan taivaan lintuja ja kedon kukkia!

Aija Tuukkala

LÄHTEET:

Ruusu-Risti Salatieteellinen aikakauskirja, lehden 21. vuosikerta. Elokuu 1925.

Ruusu-Risti, lehden 64. vuosikerta. Marraskuu 1968.

Tola Akseli ja Nieminen Edu, *Pyhän miehen Kukka + 100* näytelmän esitys Ylioppilasteatterissa 26.4.2026.

www.ylioppilasteatteri.fi

Pekka Ervastin esoteerisia opetuksia - Muutama tärkeä okkulttinen taito

Epistola N:o 7 kirjasta *Pekka Ervastin esoteerisia opetuksia* (2005)

Veljet,

Tahdon neuvoa teille muutaman vanhan okkulttisen taidon, jotka sopivat jokaiselle ihmiselle, joka ottaa elämän vakavalta kannalta. Kun ihminen tulee esoteristiksi, kun hän siis on ollut totuuden etsijä ja sitten itsessään on tehnyt päätöksen kulkea elämässään sitä ihannetta kohti, jonka hän totuuden etsijänä on nähnyt, tai jota on alkanut aavistaa, silloin hän melkein poikkeuksetta, tekee sen havainnon, että hänen mielestään ns. esoteerinen työ, jota hän on alkanut harjoittaa ja suorittaa, tulee hänelle niin tärkeäksi ja ihanaksi tehtäväksi, että hän melkein tuntee halua laiminlyödä joitakin semmoisia toisia velvollisuuksia, jotka kuuluvat hänelle ihmisenä. Tämä on sangen kiinnostava havainto, jonka voi tehdä useimpien okkultistiksi pyrkijäin suhteen. Se on sangen luonnollinen ilmiö ja anteeksi annettava. Ei kukaan Mestari tai opettaja hengessään tuomitsisi tai arvostelisi semmoista pyrkijää, joka niin kokonaan, niin sydämestään antautuu esoteeriseen elämään, että hän unohtaa ja pitää vähemmän tärkeänä joitakin jokapäiväisiä tehtäviä. Ei kukaan Mestari tuomitse häntä henkisesti. Mutta jokainen Mestari ja opettaja lempeydellä häntä katsellen tietää, että pyrkijän suuri into ja innostus ennen pitkää myös aikanaan saa vastavaikutuksen. Sillä vanha okkulttinen sääntö sanoo: ”Se, joka todella tahtoo tulla okkultistiksi sanan käytännöllisessä ja todellisessa merkityksessä, ei teoreet-

tisesti, vaan praktilliseksi okkultistiksi, hänen ensimmäinen kehityskautensa on siinä, että hän vapautuu vanhasta karmasta.”

Millä tavalla karmasta vapautuminen tapahtuu? Sillä tavalla, että ihminen mahdollisimman tunnollisesti täyttää kaikki velvollisuutensa, suorittaa kaikki ne työt ja elämän tehtävät, jotka ovat langenneet hänen osalleen tai joita hän on itselleen valinnut. Okkultistiksi pyrkijä alkaa luopumalla haluttomuudesta, laiskuudesta, välinpitämättömyydestä, kaikesta vastenmielisyyden tunteesta töiden ja velvollisuuksien yhteydessä. Okkultistiksi pyrkijä alkaa sillä, että hän tekee karmallisen elämän viehättäväksi ja ihanaksi. Okkultistiksi pyrkijä ottaa ristinsä päällensä, mutta hänen rististään puhkeaa ruusuja. Hän ei nappise, valita, eikä väsy kohtalon iskuihin. Hän iloitsee kaikesta. Hän kiittää, että elämä on antanut hänelle jonkun karmallisen työn suoritettavaksi. Jokaisella ihmisellä on vaikeuksia, persoonallisia vaikeuksia, esteitä ympäristössään ja itsessään. Nämä ovat hänen karmallinen ristinsä. Niin sanottu luonnollinen ihminen koettaa lykätä luotaan ristinsä, ei tahdo sitä kantaa, mutta opetuslapsi, hän tervehtii ristiään, hän kiittää Jumalaa, kiittää kohtaloa, kiittää elämää sen armosta ja hyvydestä. Sen tähden hän kantaa suruja mielellään ja työtään hän suorittaa täsmällisesti, huolellisesti, ahkerasti, niin hyvin kuin

hän suinkin taitaa ja vielä paremmin, jos on mahdollista. Hänen elämänohjeensa on (sillä hän on henkiolentona vapaa ihminen): jos työ on tekemisen arvoinen, on se tehtävä hyvin, oli työ mikä tahansa. Oli se kyntämistä pellolla, oli se kadun lakaisemista, oli se konttorissa laskemista tai kirjoittamista, oli se taiteilijan luovaa työtä ja sen tähden pyhää. Se on pyhää ja tekemisen arvoista, ja se on tehtävä hyvin. Kun me opimme jokapäiväisiä velvollisuuksiamme suorittamaan hyvin ja huolellisesti, rakkaudella, silloin opimme myöskin esoteerisia velvollisuuksia yhä paremmin ja paremmin suorittamaan.

Moni esoteristi on pysähtynyt tielle ihmettelemään, miksi hän ei edisty. Syy ei silloin ole hänen esoteerisessa työssään, jota hän on koettanut säännöllisesti suorittaa, vaan syy on siinä, että hän on antanut elämänsä muuten, jokapäiväisen elämänsä, kulua enemmän tai vähemmän hukkaan, laiminlyödyissä velvollisuuksissa tai huolimattomasti suoritetuissa tehtävissä. Kun elämä tuo okkultistiksi pyrkijän eteen jonkun tehtävän, on se suoritettava hyvin, sillä siitä riippuu silloin esoteerinen kehitys. Okkultisti kyllä askel askeleelta vapautuu karmallisista velvollisuuksista. Hänen karmansa tulee kyllä vähitellen semmoiseksi, että hänelle ei lopulta jää muuta kuin henkisiä ja esoteerisia tehtäviä, mutta hän ei saa pakottaa itselleen semmoista elämää, se tulee itsestään. Jos hän koettaa ryöstää itselleen semmoista elämää, niin hän pettyy. Moni esoteristi ajattelee: jollei minulla olisi nämä turhat velvollisuudet ja tehtävät, jotka estävät minua oikein pyrkimästä, niin kyllä kai minäkin edistyisin.

Hän erehtyy. Hänen edistyksensä ehto on siinä, että hän suorittaa mahdollisimman hyvin kaikki nuo velvollisuudet ja tehtävät ja siten vapautuu niistä. Kun sattuu hänelle jokin esoteerinen työ, sanokaamme, että hän saa jostain kirjoittaakseen puhtaaksi, niin hän osaa sitä työtä tehdä esoteerisella tavalla, toisin sanoen: mallikelpoisesti, kauniisti, kiitettävästi ainoastaan, jos hän on oppinut ja tottunut yleensä suorittamaan tehtävänsä hyvin.

Sitten siirryn toiseen asiaan. Kielen väärinkäyttö ja kykenemättömyys hillitä kieltä, on erikoisesti nykyajan ihmisten paheita. Se on pahe, joka on ihmiskunnassa kasvanut rinnatusten älyn kanssa. Kun äly kasvaa, kasvaa arvostelukyky, vertailukyky ja kritiikin kyky. Tämä on kaikki hyvää, tämä on kaikki järjelle välttämätöntä. Järjen täytyy tulla teräväksi, läpätunkevaksi, arvostelevalaksi, kriittilliseksi. Mutta vanha sääntö on: Järki on oikeutettu käyttämään arvostelukykyä, läpätunkevaa terävyyttä ja kritiikkiä ainoastaan totuuden ja valheen tasoilla, siis ainoastaan teoreettisissa, tietopuolisissa, aatteellisissa asioissa, ei persoonallisen ihmisen suhteen. Kaikki viisaat, kuten tiedätte, ovat sanoneet, että meidän ei tule tuomita toisiamme. Jeesus Kristus sanoo: ”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Sillä millä mitalla te mittaatte, pitää teillekin mitattaman.” Me väärin käytämme järkemme, jos käytämme sitä toisten tuomitsemiseen tai arvostelemiseen. Meillä ihmisinä ei ole oikeutta muuhun kuin veljelliseen rakkauteen. Meidän ei tarvitse huolehtia toistemme vioista, epätäydellisyyksistä. Meidän ei tarvitse kääntää silmiämme toisten heikkouksiin. Me olemme semmoisesta

velvollisuudesta vapaat. Miksi olemme vapaat? Syy on hieman nöyryyttävä. Syy on siinä, että me itse emme ole toistemme yläpuolella. Ne, jotka ovat ja joita me nimitämme täydellisiksi olennoiksi, Mestareiksi, Adepteiksi, ne ovat samalla näkemisessään niin laajakantoisia, niin etäälle tähtääviä, että he eivät kykene tuomitsemaan. Me ainoastaan, jotka kuljemme yhdessä suuressa erämaassa toisiimme kahlehdittuna, me ainoastaan huudamme toisillemme, kun hermostumme: ”Etkö huomaa, kuinka sinä estät meidän kulkuamme, kun säilytät noita paheita. Luovu niistä!” Mutta jos tahdomme pyrkiä niiden joukkoon, jotka kulkevat meidän edellämme, jotka opettajina ja Mestareina ja tien viitojina kulkevat edellä, silloin meidän täytyy unohtaa arvostelut, moittimiset, tuomitsemiset ja ainoastaan katsella niitä ihania olentoja, jotka ovat kahleista vapautuneet. Ainoastaan siten mekin saatamme kahleista vapautua.

Meidän sääntömme Ruusu-Ristissä on oleva: ei ikinä lausua toisista ihmisistä alentavaa arvostelua, moittivaa sanaa. Ei ikinä sekaantua pyytämättä toisen persoonallisiin asioihin. Ei ikinä kallistaa korvaamme toiselle, jos hän tahtoi ryhtyä panettelemaan. Meidän tehtävämme ja velvollisuutemme Ruusu-Ristin jäsenenä on silloin sanoa: ”älkäämme puhuko, älkäämme ajatelko mitään semmoista.” Ja jos kuuntelemme, menkäämme silloin asianomaisen henkilön luo, kysykäämme häneltä, ennen kuin häntä epäilemme, ennen kuin häntä arvostelemme. Älkäämme missään tapauksessa levittäkö mitään huhuja. Tämä on suora ja selvä velvollisuutemme, jos tahdomme toteuttaa Ruusu-Ristin henkeä, toisin sanoen:

kulkea sillä tiellä, joka vie totuuden Jumalan luo. Tämä on ihana tehtävämme. Eikä kukaan esoteerinen opettaja, kuten esim. madame Blavatsky, puhu erikoisesti arvostelun, tuomitsemisen, panettelun, huhujen vaarallisuudesta siinä mielessä, että hän tahtoi suojata itseään. Maailma kyllä joka tapauksessa pitää huolen siitä, että sen henkisiä auttajia väärin käsitetään, leimataan Jumalan pilkkaajiksi, pettureiksi, yleisen hyvän vastustajiksi. Niin on tapahtunut kaikille Jeesuksesta lähtien. Vaan yksinomaan sitä varten, että semmoisesta kiellosta olisi apua pyrkijöille itselleen.

Me tässä Ruusu-Ristissä muodostamme aivan kuin perheen, ja minun täytyy ilolla todeta, että olen alusta lähtien ja pitkin matkaa tuntenut mitä suurinta ja kauneinta rakkautta, ymmärtämystä ja veljeyttä tulvehtivan meidän kokouksista ja jokaisesta meidän jäsenestä. Jokaisen sydän on minun silmissäni kuin tuikkiva tähti. Sen tähden olkoot nämä kaikki neuvot annetut uudestaan ja uudestaan juuri sitä varten, että voisimme säilyä ehjänä, sopusointuisena perheenä ja varjella itseämme nykyajan suurimmasta siveellisestä vaarasta.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast

Kirjoitusta on hieman lyhennetty.

Yrjö Härkänen on koonnut tähän kirjaan kirjoitelmiaan vuosien varrelta. Osa niistä on julkaistu Ruusu-Risti -lehdessä, jonka kolumnistina hän on toiminut 10 vuoden ajan.

Eräs kirja-arvostelu:

"Kirja pureutuu elämään ja on kaunokirjallista teosofiaa. Lopussa on tietopaketti ihmisen olemuspuolistä, joka on asiaa selventävä. Kirja soveltuu luettavaksi kenelle tahansa."

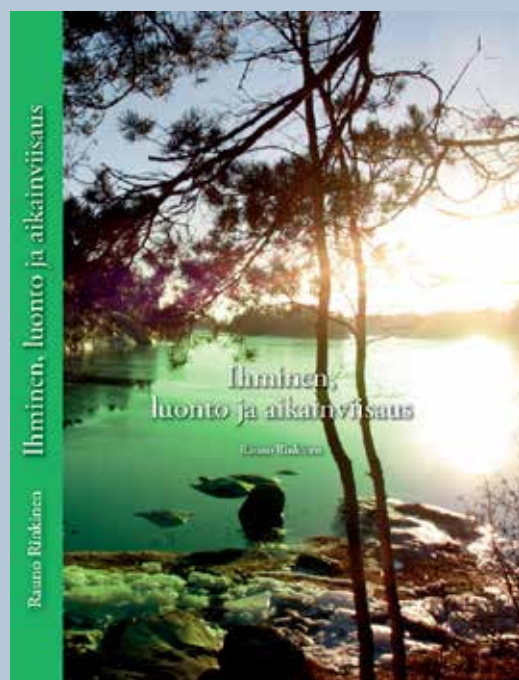
Kirja on saatavilla Aioni Kirjakauppa & Antikvariaatista, Ruusu-Ristin luentokirjakaupoista ja verkkokirjakaupoista.

Kirjan ohjehinta on 15 e.

Kirja sisältää **Rauno Rinkisen** kirjoituksia idän viisaudesta, ruusuristiläisestä teosofiasta ja luonnon salaisesta puolesta.

Kirja on saatavilla Aioni Kirjakauppa & Antikvariaatista ja Ruusu-Ristin luentokirjakaupoista.

Jos mestareita seuraisimme

Lauri Livistö

Jeesuksen Kristuksen seuraajilla ei voi olla vihollisia. Teosofilla, ja kenellä tahansa todellisella totuudensijällä ei voi olla vihollisia. Melko radikaali väite tällaisena aikana, ja samalla väite, jota tämä aika todellakin tarvitsee – ja hyvin oleellinen henkisellä tiellä. Esitelmäni ajatus on se, että Mestarin seuraaminen on välttämätöntä päästäkseen henkisellä tiellä todella eteenpäin. Miksi niin?

Useat perinteet opettavat, että kaiken henkisyys pohjana täytyy olla eettisyys. Se on se perusta, jolle kaikki rakentuu. Steiner opetti, että edetäkseen askeleen metafyyysisellä tiellä, pitää edetä neljä askelta moraalisisella tiellä. Buddhalaisuudessa kerrotaan samoin, ja täydennetään ajatusta: mielen karkeitä esteitä ei voida poistaa meditoinnilla, ensin tarvitaan eettinen harjoitus. Sitten hienovaraisempia ongelmia voidaan poistaa meditoimalla.

Tarvitsemme siis eettisen polun, jota seurata, tarvitsemme Mestarin, jota seurata. Eettinen ohjelma on se, jota seuraamme elämässämme ja jonka pyrimme tekemään eläväksi elämässämme. Se ei ole ensisijaisesti ajattelun tie, vaan sydämen tie. Tiedon tie ja sydämen tie ovat kaksi eri asiaa. Me tarvitsemme niitä molempia – emme voi jättää kumpaakaan pois.

Se, että tutkimme monia eri uskontoja, on tiedon tietä, älyllistä ponnistelua,

mutta se ei niinkään auta elämän todellisissa pyörteissä. Kun meillä on yksi eettinen ohjeistus, jota seuraamme, pärjäämme paremmin näissä myrskyissä. Yritän selvittää tätä. Jos meillä ei ole yhtä tietä, jota kuljemme, niin sitä voisi kuvata selvyiden vuoksi hieman liioitellen: jos yhtenä päivänä päättää seurata samuraiden tietä, toisena kelttiläistä viisautta, kolmantena druideja, neljäntenä buddhalaista ja viidentenä päivänä kristillistä tietä, niin tässä on aika paljon eettisiä ohjeita, jotka pitäisi muistaa. Kun se tiukka paikka tulee ja meissä iskee tunnekuuhu, olemme vaarassa menettää tasapainomme. Todennäköisyytemme säilyttää tasapaino on parempi, jos meillä on selkeät ohjeet.

Eettinen tie

On eri asia tutkia metafyyysisiä opetuksia älyllisesti kuin seurata eettisiä opetuksia eli kulkea sydämen tietä. Pekka Ervast (PE) sanoo, että uskonto on aina tie. Hänen mukaansa luterilaisuus on uskonnoissa poikkeus koska se väittää, että pelkkä usko riittää. Kaikissa muissa suurissa perinteissä vaaditaan omia tekoja, omia ponnisteluja.

Hän sanoo: ”*Uskonto esoteerisessa merkityksessään on tiedettä*” ja ”*uskontojen ensimmäiset perustajat ja suuret merkikihenkilöt ovat aina olleet ihmisiä, jotka ovat tienneet.*”

Metafysiikkaa kyllä voi ja pitää tutkia, kuten myös laajalti uskontoja, mutta käytännöllinen henkisyys on aina tie. Se on oikein elämistä; se on elämää, joka seuraa tiettyjä eettisiä ohjeita. Henkisen elämän pohja ja olemus on moraalinen. Ja jos meillä ei ole suuntaviittoja, miten voimme pyrkiä mihinkään?

Mihin henkinen tie pyrkii?

Sanotaan, että on olemassa kaksi nirvanaa – alempi ja ylempi. Alempi tarkoittaa olemassaolon todellisuuden ymmärtämistä. Se on älyllinen tie ja älyllinen oivallus. Korkeampi nirvana vaatii eettistä elämää, ja sinne vie bodhisattvan tie, joka viivästyttää omaa pelastustaan kunnes viimeinenkin elävä olento on valaistunut. Se on sydämen tie.

Älyllinen tie ei vie lopulliseen päämäärään. Se on tärkeää, mutta vasta ensimmäinen askel. Voimme tutkia pyhien kirjojen eettisiä opetuksia, mutta kun alamme elämään käytännön elämäämme näiden ohjeiden mukaan niin se on aivan toinen asia.

Lainaan Pekka Ervastia: *”Ja silloin hän tuntee, että nyt hänen on pakko alkaa korkeampaa, syvempää etsimistä, sellaista, joka vie hänet - ei ainoastaan totuuden ymmärtämiseen - vaan totuuden tietoon.”*

Hän etsii totuutta koko elämällään, eikä vain ajatuksissaan.

Teosofia tienä?

Nyt on siis esitetty, että henkinen elämä on tie, eli se on jotain, jota on kuljetta- va, ja sillä tiellä on hyvä olla jonkinlaiset ohjeet. Teosofia opettaa suvaitsevuutta

ja veljeyttä. Laajasti uskontoja tutkimalla voimme päästä suvaitsevaisuuteen ja älylliseen ymmärrykseen, että muitakin teitä on totuuteen. Ehdottomuus, usko omaan näkemykseensä ainoana oikeana on tie väkivaltaan. Se on suuttumista ja täydellistä epäveljeyttä.

Krishnamurti on sanonut, että *”totuus on poluton maa”*, mutta siihen *totuuden maahan* tarvitaan ensin se *polku*. Me puhumme siitä. Emme päämäärästä, jossa tuo lauseen ajatus pitää paikkaansa, vaan miten sinne pääsee – eli *henkisen tien kulkemisesta*, joka lopulta vie sitä toisissaan kulkevan päämäärään. En sano, että on vain yksi tie, mutta sanon, että on valittava tie, ja kuljettava sitä. No, miten valita tie ja sille ohjeet?

Tie pitää valita sydämen ja järjen hyväksymänä. Sitä pitää todella pohtia ja käydä läpi. Että ei valitse vaikka vain sillä perusteella, että näin kotona uskottiin tai näin koulussa sanottiin.

Onko teosofia seurattava tie?

HPB käyttäytyi tarkoituksellisesti kärkeästi siksi, ettei hän halunnut kenenkään tekevän hänestä gurua, johon riipustaudutaan, tai jota seurataan. Hän oli Mestarien välitön lähettiläs ja tiedon välittäjä.

Entä liikkeen takana olevat Mestarit? HPB kirjoitti kirjeessään Franz Hartmannille, että seurassa oli suuria ongelmia, jotka johtuivat siitä, että ihmiset alkoivat palvoa Mestareita. Hän sanoi, että aluksi heitä kutsuttiin vain adepteiksi, myöhemmin Mahatmoiksi, ja pahimmillaan heitä pidettiin jumalhahmoina, joiden toivottiin täyttävän palvojiensa toiveet.

Entä heidän oppinsa? Teosofisen Seuran Mestareiden metafyyksisten opetuksen tutkiminen on eri asia kuin henkisen tien kulkeminen. Mitä se tarkoittaa suhteessa Teosofisen liikkeen takana oleviin Mestareihin? Se tarkoittaisi näiden Mestarien eettisten opetusten seuraamista.

Mutta he eivät ole jättäneet mitään varsinaista seurattavaa polkua.

Mestarit M ja KH olivat nöyriä Buddhan seuraajia. Myös HPB otti buddhalaisen initiaation.

Jokainen valitsee opetuksensa ja tienensä itse. Sitä on Teosofia. Mutta silti on tehtävä valinta, mitä eettistä tietä seuraa. PE sanoo, että valitse jokin historiallinen Mestari, jota seuraat. He ovat kaikki olleet Valkoisen Veljeskunnan lähettämiä. PE sanoo, että *”he ovat totisesti tienneet.”* Ja heidän esoteerinen opetuksensa on: *”tehkkää niin kuin minä käsken, että totuuden tietoon pääsisitte.”*

Nykyajan opettajista ja kirjailijoista, guruista ja someprofeetoista emme lopulta tiedä mistä he ovat oppinsa saaneet. Vaarana on, että se ei enää ole elävän totuuden valaisemaa kuin joiltakin osin. On loogisempaa mennä lähteen yläjuoksulle kuin juoda mutaista vettä alajuoksulla.

Kun etsimme opettajaa tässä ajassa, niin missä määrin heidän opetuksensa perustuvat aikain viisauteen, ikuiseen, jumalaiseen? Sen takia historiallisen Mestarin seuraaminen on **turvallinen** tie. Myös salatieteellisessä merkityksessä, eikä vain eettisessä. Eettisen tien kulkeminen on ainoa turvallinen tapa saavuttaa yliaistillisia kykyjä. Ne tulevat kyllä, jos universumi niin hyväksi näkee. Meidän ei tarvitse siitä murehtia.

Uuden liiton tie

Historiallisen Mestarin seuraaminen ei tarkoita samaa kuin johonkin uskontokuntaan liittyminen. Teosofin on tarkoitus tutkia uskontoja, mutta tutkia myös omaa uskontoa ja puhdistaa sitä instituutioiden ja muiden myöhempien lisäysten taakasta. Kuka esimerkiksi antoi kirkkoille ja teologeille vallan päättää mitä kristinusko on? Kumpi on parempi lähde kristinuskolle: Jeesuksen omat sanat, vai vuosisatoja Hänen elämänsä jälkeen kokoontuneiden kirkkoisien kokousmuistiot?

Buddhan opetukset ovat aivan varmasti hyvä ja turvallinen tie. Voisi kuitenkin ajatella, että olemme jokainen syntyneet tähän tiettyyn maahan jostain tietystä karmallisesta tai dharmallisesta syystä, ja olisi silloin luonnollista valita se Mestari, jonka henki siinä kulttuurissa vaikuttaa. Vaikka Dalai Lama ei vastusta ihmisten kääntymistä buddhalaiseksi, niin hän käsittääkseni kuitenkin kannustaa ihmisiä ensisijaisesti pysymään omassa uskonnossaan.

Toinen asia on se, että vasta Buddha ja Kristus toivat rauhan sanoman. Heitä ennen henkinen elämä oli taistelua. On valtava ero siinä, taisteleeko pahaa vastaan niin kuin aina vanhoina aikoina tehtiin, vai voittaako pahan hyvällä, niin kuin uudessa liitossa, Kristuksen tiellä pyritään.

Se ns. vanhan liiton henki on egon murskaamista, ja aika paljolti kärsimyspaineista. Vanhaan liittoon kuuluu ns. ”jumalanpelkoa”, koska se juuri pohjautuu sotaan, egon murskaamiseen ja pahan tappamiseen. Mutta kun sitä pystyy kyseenalaistamaan ja ymmärtämään toisin, niin pelko häviää. Ja kun pystyy

suhtautumaan itseensäkin enemmän hyvään pyrkivänä, kuin kurjana syntisenä, niin se hyvyys, mahdollisuudet hyvän tekemiseen tulee omassa elämässä enemmän etusijalle.

Ikävä kyllä se vanha tie on enemmän ihmiskunnan tietoisuudessa. Mutta siksi tällaisen toisenlaisen elämänymmärryksen tuominen on niin radikaalia ja mul-listavaa, kaikilla tasoilla, yksilöllisesti ja kollektiivisen tietoisuuden kannalta.

Uuden liiton tiellä, Kristuksen tiellä ei ole mitään vihaa, pakottamista eikä väkivaltaa. Se on hyvällä voittamista, ei passiivista alistumista, vaan aktiivista hyvyttä. Sillä hyvän voima on pahaa paljon suurempi. Taistelu on voimien mittelöä ja pystypainissa pirun kanssa voi jäädä häviölle, koska pahan vastustamiseen käytetty voima ei riitä ja ruokkii vielä sitä pahaa. Mutta hyvän voima on kuin alkemiaa, se on muuntamista, se on voittamista.

Vanha liitto on sitä, että yritetään rikkoa jotain, se on alemman minän murskaamista. Uusi liitto on sen tiedostamista, että sisällämme on jumalainen valo, ja pyrimme sen kultivoimiseen. Siihen että valo meissä kasvaisi ja voimistuisi.

Sen lähde on meissä. Sitä ei tarvitse hakea ulkopuolelta sisään.

PE:n mukaan tämä ymmärrys – se että meissä on hyvän voima - on ensimmäinen ja kriittinen vaatimus uudelle tielle. Siihen kaikki perustuu. Uusi liitto ei keskity pahaan, se keskittyy hyvään. Se kultivoi hyvää, ja luottaa siihen, että karma tasapainottaa virheemme. Ei meidän tarvitse potkia ja ruoskia itseämme. Mutta ei se tarkoita ettemmekö pyrkisi toimimaan oikein, ettemme pyrkisi hyvään. Ei, se tarkoittaa, ettemme yritä itse

tuomaroida itseämme. Tunnistamme ja tunnustamme virheemme, mutta emme ryve niissä. Annamme anteeksi, olemme armollisia ja jatkamme eteenpäin.

Samoin suhtaudumme toisiin. Emme tee kenestäkään vihollista. Ja tässä on siihen tärkeä apu, jonka olen viisaammalta veljeltä oppinut: me erotamme teon ja tekijän. Teot voidaan tuomita, mutta meillä ei ole oikeutta tuomita ketään. Ihminen on aina arvokas, jumalan lapsi, kuten mekin.

Ihmisten teot saattavat viedä hänet vankilaan tai vankimielisairaalaan lop-puelämäkseen, koska muuta vaihtoehtoa ei ole. Mutta häntä pitää silti kohdella inhimillisesti, ihmisenä. Myötätunnolla voimme ymmärtää mitä hirveää helvettiä hänenkin elämänsä täytyy olla ja samalla ymmärtää, että tekojensa vuoksi hän on nyt missä on.

Tätä erottelua käyttämällä pääsemme ratkaisuun siitä väitteestä, jonka alussa esitin, eli miksi meillä ei voi olla vihollisia. Koska jokainen ihminen on arvokas ja jumalainen.

Teot voidaan tuomita ajassa, mutta Jumalan rakkaus ihmistä kohtaan on ikuisuudesta lähtöisin ja ikuista.

Rakkaus

Väitän henkisen perinteeni mukaisesti, että olemassaolon kattava ja ylläpitävä järki tai tietoisuus on rakkautta. Se on rakkautta kaikkia ja kaikkea kohtaan. Se on absoluuttista ja ehdotonta. Kaik-kea: jokaisesta ihmisestä pienimpäänkin atomiin, kvarkkiin jne. asti. Kosminen, jumalainen rakkaus sulkee sydämeensä ja syliinsä kaikki. Ei ole mitään kohtaa, jossa tätä rakkautta ei olisi.

Jos tältä kannalta katsomme jumalallista elämää, siis todellista henkistä elämää tai hengen elämää, niin saamme suuntaviivat. Suuntaviivat ovat suuressa mittakaavassa selvät. Jos haluamme ilmentää jumalallista elämää itessämme, niin meidän tahtomme, toimintamme tulee olla rakkaudellisia. Aurinko paistaa risukasaankin, niin hyvälle kuin pahallekin. Kuten tämä tuttu lause kertoo: jumalallinen elämä rakastaa kaikkia. Olkoonkin hyviä tai pahoja, rakkaus sulkee syliinsä kaikki.

Joten tämä on se mentaliteetti, se asenne, se henki, jota todelliseen henkiseen elämään pyrkijän tulisi elämässään jäljitellä. Tämä ajatusmalli on se ihanne, jota me epätäydellisinä ihmisinä sitten pyrimme toteuttamaan – päivä päiväältä vähän paremmin. Henkistä tietä kulkemalla rakkauskyvyn pitäisi kasvaa meissä. Meistä pitäisi tulla yhä rakastavampia ihmisiä. Se suunta on hyvä pitää mielessään.

Kuljemme tietä elämällämme. Toimimme joko hyvin tai huonosti ja pääsemme joko eteenpäin tai emme pääse. Karman edustajat merkitsevät muistiin hyvät ja huonot tekemme.

En sano, että se on helppoa, mutta onneksi henkinen evoluutio tarkoittaa, että palaamme tänne yhä uudelleen harjoittelemaan. Mutta se ei ole tekosyy jättää työtä seuraaviin elämiin.

Jeesuksen viisi käskyä

Esitän nyt itselleni läheisimmän ja tuuimman tien. Vanhan ajan jumaluus uhkaili ja pakotti seuraamaan käskyjään. Se on ulkoisen auktoriteetin mukaista, pelon täyttämää. Jumalan ja helvetin pelkoa.

Uuden liiton tie ei ole pakottamista. Se on vapaaehtoista. Mutta jos haluaa kulkea henkistä tietä, niin on kuljettava. Uuden liiton pyrkimys on sisäisempää laadultaan, se on hengessä, ei ulkonaisissa pykälissä. Hengessä, ei kirjaimessa. Kristuksen tie on summattuna seuraavaan: ”*Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella kuin minä olen teitä rakastanut.*”

On harvoja kristillisiä suuntauksia, jotka seuraavat Jeesusta hänen ydinopeuksessaan, joka on Vuorisaarna. Mutta ilahduttavaa kyllä, niitäkin on.

Jeesuksen opin ydin on hänen Vuorisaarnassaan esittämänsä Viisi käskyä.

Kyllä, Jeesus antoi omat käskynsä. Ne eivät ole kristillisiä merkityksessä kristinusko. Ne ovat universaaleja, elämän syvimmän hengen tulkintaa. Sen rakkauden, joka on kaiken takana, joka sulkee kaiken syliinsä. Nämä ovat rakkauden käskyjä. Ja nämä ovat täysin vapaaehtoisia, niille, jotka haluavat niitä seurata. Rakkauden Jumala ei pakota Häntä palvomaan. Hän toivoo ja odottaa, että saa sulkea syliinsä ne, jotka omasta tahdostaan Häntä lähestyvät. Sillä Hän rakastaa kaikkia.

Pekka Ervast kertoo, että nämä käskyt ovat tie Hänen luokseen. Tärkeintä on vilpittömän yrittäminen.

Jeesuksen käskyt ovat:

1. Älä suutu. Älä haasta riitaa tai ärsytä tahallisesti. Positiivinen käsky on ole ystävällinen. Käskyn hyve on hyvyys.

2. Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, eli älä himoitse miehiä tai naisia ajatuksissasikaan. Äläkä herätä muissa himoa toiminnallasi. Positiivinen käsky on: ole uskollinen rakkaudessa, ja käskyn hyve on puhtaus. Ihanne ei ole kuitenkaan askeesi, vaan rakastava suhde.

3. Älä vanno, vaan ole rehellinen. Älä panettele tai puhu pahaa muista. Äläkä yllytä muita siihen. Hyve on totuudellisuus.

4. Älä vastusta pahaa pahalla, vaan toimi oikein ja voita paha hyvällä. Älä yllytä muita vastustamaan pahaa pahalla. Käskyn hyve on rauha.

5. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia. Älä kannusta ketään sotimaan millään tasolla, tai mihinkään vastakkainasetteluun, sillä se on jo sodan alku. Me vastaan ne. Vanha henki sanoo ”rakasta ystävääsi ja vihaa vihollistasi”, mutta Rakkauden Jumala sanoo ”rakasta kaikkia”. Käskyn hyve on rakkaus.

Miten tämä toimii käytännössä? Ensin tutkimme ja opiskelemme, mietiskelemme näitä ohjeita. Pekka Ervastian mukaan ne ovat käytännön salatiedettä. Kun valitsee nämä käskyt eväiksi ja avuksi matkalleen, on päätynyt kokemuksiinsa siihen, että niitä kannattaa noudattaa. Voi kokemuksen avulla *uskoa ja luottaa*, että ne toimivat ja auttavat meitä tiellämme ja elämässämme.

Sitten ne viedään käytäntöön. Se on sitä, kun tietää mitä pitäisi tehdä, ja päättää lujasti, että *juuri nyt* toimin näin kuten olen oppinut, *juuri nyt* valitsen toimia näin. Se ohje on mielessämme ja tahdolla tuomme sen itsessämme eläväksi.

Kun tulee joku ajatus tai tunne joka haastaa meitä, niin jos meillä on eettinen ohje jota olemme mietiskelleet, kuten suuttumattomuus, niin se tulee avuksemme, ja vaikka ego kuiskuttelee korvaamme että onhan oikein suuttua, niin me luotamme siihen että Jeesuksen käskyä seuraamalla emme eksy, emme erehdy, ja toimimme oikein, väittää vastustaja mitä tahansa - sillä hetkellä me luotamme niihin opetuksiin - ja me tahdomme, ja tahdollamme me tartumme tähän oikeaan ajatukseen, tähän opetukseen, ja silloin siitä tulee oikea teko, oikeaa tahtoa.

Ja se hyvä voittaa pahan, niin kuin valo voittaa pimeyden. Ei pimeyttä vastaan tarvitse taistella, sen voittaa valo. Ja pahan voittaa hyvä.

Näin opetus muuttuu eläväksi, se muuttuu eläväksi elämässämme. Me olemme silloin alkemistinen astia, ja lopulta meistä voi tulla malja, jonka täyttää jokin meitä suurempi.

Tahtokaamme hyvää, voittakaamme ja rakastakaamme.

Pääsiäismatineapuhe 5.4.2026

Ja me katselimme hänen kirkkauttansa

Evankelista Johanneksen ensimmäisen luvun jae: *Ja me katselimme hänen kirkkauttansa* jatkuu: *ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.* (Joh. 1:14). Ruusu-Ristin Pääsiäismatineassa Helsingin Temppelissä 5.4.2026 saimme kuunnella ja katsella kirkkautta, jota säveltäjä **Erkki Melartin** meille sävellyksissään säteilee. Myös hän oli täynnä armoa ja totuutta. Tämä artikkeli johdattaa Erkki Melartinin esoteeriseen näkemyksellisyteen musiikin henkisestä tehtävästä.

Ruusu-Ristin perustajajäsen

(Erik Gustav) Erkki Melartin syntyi Käkisalmella 7.2.1875 ja kuoli 62-vuotiaana Helsingissä 14.2.1937. Melartin oli Ruusu-Ristin – Suomen salatieteellinen seura – perustajajäsen. Hän toimi aktiivisesti järjestössämme aina vuoteen 1930 asti Ruusu-Ristille omistettujen teosten säveltäjänä, pianistina, säestäjänä ja kuoronjohtajana. Melartin sävelsi Ruusu-Ristin sisäisen seremoniallisen koulun rituaalimusiikin. Suomessa on siis kaksi rituaalimusiikin säveltäjää; Jean Sibelius ja Erkki Melartin.

Minä uskon - konserttimatka Erkki Melartinin seurassa

Tänä vuonna vietämme Ruusu-Ristin perustaja-johtaja **Pekka Ervastin** syntymän 150-vuotisjuhlaa. Viime vuonna vietimme Erkki Melartinin syntymän 150-vuotisjuhlaa ja sen kunniaksi pianisti ja pianonsoiton opettaja **Pinja Ukko-la** dramatisoi ja taiteellisesti suunnitteli Erkki Melartinin teoksiin perustuvan

konserttimatkan *Minä uskon – konserttimatka Erkki Melartinin seurassa läpi Intian, Egyptin ja Afrikan.* Nimi on suora lainaus Erkki Melartinin aforismikokoelmasta *Credo - Minä uskon op. 150.* 10.1.2026 olleen ensi-illan ja maailman kantaesityksen yhteydessä saadun runsaan ihastuneen palautteen vuoksi päätimme toteuttaa uusintaesityksen pääsiäisenä.

Pääsiäismysteeri

Melartin kirjoittaa *Credo - Minä uskon* aforismikokoelmassaan pääsiäismysteeriin liittyvistä kokemuksistaan näin: *Pitkäperjantai on pääsiäissunnuntain ja helluntain edellytys. Tämä koskee myös meitä kaikkia sekä ihmisinä että taiteilijoina. Paina syvälle mieleesi: "Ei ole ylösnousemusta ilman kuolemaa." Suurin traagillisuus Kristuksen kärsimisen historiassa ei ollut risti, vaan nukkuvat opetuslapset.*

Nähdä hyvää kaikissa ja kaikessa

Melartin-tutkija, dosentti ja Erkki Melartin-seuran puheenjohtaja **Tuire Ranta-Meyer** luonnehtii ansiokkaassa, viime vuonna ilmestyneessä Erkki Melartinin elämäkerrassa *Niin nuori, niin palava - Erkki Melartinin elämä, työ ja musiikki - että Melartin oli aikansa merkittävimpiä musiikkielämän toimijoita Suomessa: säveltäjä, kapellimestari, sävellyksenopettaja ja Sibelius-Akatemiaksi kehittyneen oppilaitoksen rehtori*. Lisäksi Melartin oli sanataiteilija ja kuvataiteilija, hän maalasi ja piirsi sekä piti taidenäyttelyjä. *Erkki Melartin näki hyvää kaikissa ja kaikessa. Hän uskoi loppuun asti hyvyyden voimaan ja musiikin kykyyn viedä kuulijansa kohti korkeuksia.*

Musiikin sisäisestä olemuksesta

Ruusu-Ristissä 19.3.1923 pitämässään esitelmässä *Musiikin sisäisestä olemuksesta* Erkki Melartin luonnehtii, *että musiikin alkuperä on haettava aivan muualta kuin meidän aistimaailmastamme. Jokainen herkkä ihminen tietää, että musiikki vie meidät aivan sanomattomiin mieleniloihin ja yhdistää meidät Absoluuttisen kanssa. Jos me henkisellä selvänäköisyydellä tunkeudumme musiikin mukana siihen paikkaan, josta se virtaa, jossa sen oikea olinsija on, niin me tulemme siihen merkilliseen tilaan, jota kutsutaan toiseksi taivaaksi. Myös meidän sielumme oikea kotipaikka on tämä toinen taivas. Siellä on musiikki se voima, joka uudestaan elävöittää sielut, jotka ovat sinne tulleet. Samalla se on myös kaikkien siellä olevien sielujen välittömin ilmaisukeino. Ja ne sielut, jotka ovat toisen taivaan kanssa kosketuksissa, ne tuovat sieltä mukanaan musiikkia. Aluksi niin sanottuun kolmanteen taivaaseen,*

joka pääasiallisesti on väri-ilmioiden sie-luntila. Sen jälkeen musiikki laskeutuu yhä karkeampiin olotiloihin, kunnes se lopulta saapuu tänne fyysiselle tasolle.

Melartin jatkaa: *Koska musiikki on kotoisin Jumalasta, tuolta korkealta toisesta taivaasta, niin se myöskin on ikuinen kauneus. Se muovailee tänne heijastuessaan ihmiskuntaa ja ihmisiä. Sen tehtävänä on ollut vuosituhansien aikana vähitellen tehdä ihmisestä se, joka on ihmisen lopullinen tarkoitus. Tämä suurin käännekohta ihmiskunnan historiassa on Kristus-elämys, joka vähitellen vuodattuu ihmiskuntaan Kristus-voimana. Erkki Melartin muistuttaa, että emme saa vaatia taiteelta muuta kuin että se aivan rehellisesti ja yksinkertaisesti noudattaa omaa sisäistä olemustaan, ollen puhetorvena sille Korkeimmalle, joka tahtoo taiteen kautta ilmaista itsensä ihmiskunnalle. Ihmiskunnan asia on sitten koettaa valmistua ottamaan tätä vastaan. Melartin korostaa, että on aina muistettava, että luonto itse on ehtymättömänä elävänä lähteenä, josta taidemusiikki on voinut ammentaa.*

Musiikin harmonia

Melartin tarkastelee harmonian luomista musiikkiin ja sen ilmentämää moniäänisyyden kehittymistä. Hän kuvaa harmonian syntymisen tapahtuneen ihmiskunnan siinä kehitysvaiheessa, kun ihmisissä heräsi uusi yksilöllisyys renessanssin aikakauden alussa eli noin 1300-luvulla. Tällöin ihmiskunta alkoi tiedostaa, että se koostuu itsetietoisista yksilöistä, jotka tahtoivat ilmentää itseään moniäänisyyden harmonian välityksellä. *Se ei ainoastaan tyytynyt siihen, mitä kaikki lauloivat, mutta tahtoi laulaa oman äänensä siihen lisäksi. Melartinin mukaan oikean täyteläisen harmonian aikaansaa se, kun*

jokainen aivankuin individualisoi oman äänensä ihmiskunnassa ja soinnuttamalla sen yhteen muiden kanssa, tekee yhteisönsä niin hyväksi kuin mahdollista. Jokainen niistä tahtoo olla niin itsenäinen ja ilmehäikäisenä kuin mahdollista ja kumminkin pysyä yhdessä harmoniassa toisten kanssa.

Melartin korostaa, että *kuta enemmän ihmiskunta kehittyy, kuta enemmän yksilö ihmiskunnassa kehittyy, sitä moninaisemmaksi tulee se yhteisö, josta ihmiskunta on kokoonpantu. Jokainen melodia sellaisenaan ilmaisee määrättyä mielenilmaa, määrättyä sielun olemassaolotilaa. Tällaisen sielullisen polyfonian kautta musiikissa voi siis ihmiskunta aivan kuin ilmaista monisäkeisyytensä, monipuolisuutensa, kaikki ne ristiriidat, mitkä siinä löytyvät, ja niiden pyrkimyksen totuuteen, puhtauteen ja harmoniaan.*

Korkeamman maailman perussävel

Erkki Melartin luonnehtii intuitiivisesti, että musiikista on tuleva luova voima koko ihmiskunnalle. Sillä *jo vanhoista ajoista on tiedetty, että musiikilla on aivan erikoinen vaikutus ihmisen sieluun ja ruumiiseenkin*. Melartin muistuttaa, että vanhojen mysteereiden aikana musiikkia käytettiin sekä sielun että ruumiin parantajana. *Meidän täytyy ajatella, että jokaisella ihmisellä, jokaisella esineellä, kaikilla ja kaikella, on oma perussävelensä. Koskettamalla tätä perussäveltä oikealla tavalla voi ihminen aivan suoraan ja helposti johdattaa itseensä voimia korkeammista maailmoista, joista musiikki on kotoisin.*

Omilla silmillä - eli Laiska Mies matkustaa Päiväntasaajalle

Osana omaa henkilökohtaista kilvoitteluaan ja totuudenetsintäänsä Melartin unelmoi vierailemisesta pyhillä paikoilla, erityisesti Intiassa ja Lähi-idässä. Hänen unelmiinsa vastattiin onnekaasti vuonna 1934, kun hän sai lahjaksi risteilyn Göteborgista Marseille kautta Egyptiin, Palestiinaan, Intiaan ja Afrikkaan. Risteilyltä Erkki Melartin kirjoitti 13-osaisen matkakirjeiden sarjan päivälehden *Uusi Suomi*. Erkki Melartin-seuran sihteeri **Heikki Poroila** toimitti viime vuonna matkakirjeistä ansiokkaan kokoelman *Omilla silmillä - eli Laiska Mies matkustaa Päiväntasaajalle*. Minä uskon konserttimatkalta kuultiin myös luettuja otteita näistä matkakirjeistä.

Konserttimatkan aikana tulette tapaamaan Erkki Melartinin lisäksi *Tähtisilmän* ja *Viisaan miehen*. *Tähtisilmä* on Melartinin luoma henkiolento, joka ennustaa Melartinille tulevia tapahtumia ja johdattaa häntä intuitiivisesti. *Viisaan miehen* Melartin tapasi Intian *Agrassa*, vieraillessaan *Taj Mahalin* mausoleumissa. Melartin luonnehti *Viisasta miestä* sadhuksi ja tunsu suurta kunnioitusta häntä kohtaan. Viisas mies tunnisti Melartinin pohjoismaalaiseksi ja kertoi osaavansa yhden sanan suomen kieltä, ”*rakkasta, all peoples rakkasta*”. Viisas mies kertoi Melartinille, että *kuningas Akbarin lähimpien ystävien ja neuvonantajien joukossa oli ollut kolme suomalaista. Tai sitä heimoa, josta suomalaisetkin polveutuvat, kuten hän sitten selvitti lauseensa. Meidän perheessämme on aina kulkenut kunniassa tieto siitä, että me olemme suomalaista alkuperää. Itse en osaa muuta kuin sen ainoan sanan ”rakkasta”, mutta tiedän mitä se merkitsee ja tiedän, että siinä on maailman salaisuus. Vähän aikaa vaiettuaan sanoi hän: ”Suomesta tulee suuri valtakunta, jolle se riitelee. Ja vähän ajan kuluttua se voi myös hävitä”*. (Poroila, *Omilla silmillä - eli Laiska Mies matkustaa Päiväntasaajalle*)

Melartin oli lapsesta saakka lukenut ja nähnyt kuvia Taj Mahalista ja Matkakirjeessä välittyä pyhyyden kokemus näin: *Ja kun sen sitten näin omilla silmilläni. – Jotain sydämessäni polvistui sen ikuisen kauneuden eteen. Se valtasi minut hiljaa ja vahvasti, kuin joku uusi luonnonvoima. Sillä tunsin, että se eli. Voisin sanoa, että heidän ruumiinsa ovat haudatut alas holviin, mutta heidän sielunsa rakkauden aura säteilee marmorirakennuksesta ja tekee meistä, jotka otamme sen voiman vastaan, parempia ihmisiä.*

Per speculum in enigmatae

Minä uskon konserttimatka sisältää myös kolme osaa Melartinin pianosarjasta opus 93, *Per speculum in enigmatae*. Se on latinankielinen lainaus Paavalin ensimmäisestä kirjeestä korinttilaisille, luvusta 12 – *Kuin kuvastimesta arvoituksen tavoin*. Melartin kirjoitti ystävälleen **Helmi Krohnille** pianosarjan taustalla olevista kokemuksistaan Belgian Bruggen vanhassa kaupungissa kevättalvella 1914 näin: *Tämä on kerrassaan ihmeellistä. Käyn kuin unissani ja se uni on samalla jotain ikiajoista saakka tuttua ja*

rakasta... Ja kun sitten Beffroin merkillinen kellopeli alkoi soida utuisen, kuunharmaan yön läpi, niin suli sydämeni ja minulle tuli niin hyvä olla... Koko päivän olen vaeltanut paikasta toiseen ja kaikki on niin kaunista, niin uutta ja niin tuttua samalla. (Poroila, Erkki Melartinin teosluettelo)

Kasvoista kasvoihin

Kun me katselemme hänen kirkkauttansa, saatamme hämäästi nähdä olennon Valon sisällä ja saatamme nähdä valon tämän olennon sisällä. Hänessä on elämä ja elämä on hänen valkeus, kun jäljellä on vain olennainen, musiikin voima, joka kasvaa ensitahdeista alkaen aina kuvitteellisen esiripun laskeutumiseen asti.

Minä uskon -konserttimatkan pianistina soitti **Pinja Ukkola**, Erkki Melartinin roolin lauloi bassobaritoni **Sakari Topi**, tähtisilmän roolin lauloi koloratuurisopraano **Maija Rautasuo** ja Viisaan miehen roolin lauloi bassobaritoni **Henri Jussila**.

Aija Tuukkala

Lähteet

- Melartin Erkki. *Minä uskon*. Mietelmiä (Op 150). Suomen musiikkikirjastoyhdistys ry. 2000.
- Melartin Erkki. Musiikin sisäisestä olemuksesta. Esitelmä Ruusu-Ristissä 19.3.1923. Ruusu-Risti ry:n arkisto Helsinki.
- Melartin Erkki. Omilla silmilläni eli Laiska Mies matkustaa Päiväntasaajalle. Toim. Heikki Poroila. Erkki Melartin-seura 2025.
- Poroila Heikki. Erkki Melartinin teosluettelo 2. Suomen musiikkikirjastoyhdistys ry. 2016.
- Pyhä Raamattu, Uusi Testamentti suom. 1938. Suomen Pipliaseura 1953.
- Ranta-Meyer Tuire. Niin nuori, niin palava - Erkki Melartinin elämä, työ ja musiikki. Sibelius-Akatemian julkaisuja 32. Helsinki 2025.
- Ranta-Meyer Tuire. Nähdä hyvää kaikissa - Erkki Melartin opettajana ja musiikkielämän kehittäjänä. Suomen musiikkikirjastoyhdistys ry 2008.

Mistäpäin valo loistaa

Kuinka paljon ovat silmäni
itkeneet, kuinka paljon ne ovat
pimeyteen asioitaan sulkeneet?

Niin kauan, että routa
jäi kevään aikana sulamatta,
niin kauan, että en nähnyt,
mistäpäin valo loistaa.

Kuinka kauan sydämeni
odotti, että tuntisin jotakin,
kuinka kauan sydämeni siitä
huolimatta sitä odotti?

Niin kauan, että olen tässä
pisteessä nyt, että itken nyt niin,
kuin en silloin pystynyt itkemään
ja katson niitä asioita nyt, jotka
jäivät pimeyden taakse katsomatta.

Niin, että voin taas tuntea,
nähdä kevään sulattavan
maan routaisen johon
sydämeistäni voin istuttaa
kauniin kukan

Reeta Liskola

Unelmani ja Uurnani 21-23.8.

- Viikonloppu unelmoiden ja toimien
- Toiveeni ennen kuin joudun purkkiin
- Työpari Pirjo ja Keijo

Kohtaloyhteydet elämässä 10-13.9.

- Avoin tila kohdata
- Elämänteemani, kokemukseni
- Työryhmä Maria, Larsu, Robert ja Keijo

Osallistujamäärä rajoitettu.
Ilmoittaudu, jos haluat mukaan.

Ohjelma ja tiedot:

www.tietoisuudentila.fi

facebook/tietoisuudentila

keijo@tietoisuudentila.fi

0400 503840

Tietoisuuden Tila, Villa Näset
Merikodintie20, 25830 Västanfjärd, Kemio

Sielunsuunnitelma ja valinnanvapaus

Anne Paalo

Lupaus

Katselit kerran

*taivaiden korkeudesta
maan elämää — seutua
mihin syntyvä olit.
Tiesi näit silloin
ja ymmärsit miksi
sinun tulisi ihminen olla
se tieto aineeseen tuoda
joka välittömässä
Ykseydessä
on sinussa Sinä.*

*Niin kuin ukkosen jyrinä
ja taas niin kuin metsien
hiljainen humina
sinut tavoitti Ääni,
täytti ja lävisti Sana: Muista.
"Minä muistan,"
ah, lupasit silloin.*

*Miten helppoa luvata
leväten autuudessa
ainaisen Hyvyyden helmassa
"Harhojen keskellä
soihtuna käyden
valoa tuoden
onnea luoden
kaikkeni annan!"*

*Taivainen lupaus,
sielusi sinetti.
Vieläkö muistat?*

*Toista on kulkea usvassa,
maassa kohdata
sielunsa toisena.*

*Kohdata halujen pyörre
intohimojen väkevä poltto
vastavoimien uho
ihmisten pilkka
vallan ja maineen
kutsu ja pyyde
nautinnon imu ja viettymys
viiltävä tuska.*

*Taivainen lupaus.
Vieläkö muistat?*

*Totuutta maailma pelkää.
Valoa vihaa.
Joka sydämen ääntä
seurata tohtii
alistumatta
on kurja!
Sytyköön hänelle rovio,
poltettakoon!*

Tahdotko kaiken uhalla uskoa?

*Eksynyt sielu.
Miksi et lepoa saa.
Vieläkö muistat?
Ihmisen osa on
ristiriidasta nousten
voitollisesti tuoda
taivainen siemen
maiseen multaan
keskellä mudan ja liejun,
suojella Uuden
Elämän uskon
Elämän toivon
hentoa kukkaa.
Muistatko vihdoinkin?*

Runo: Lupaus, *Sven Krohn* (filosofian professori ja ruusuristolainen, *Pekka Ervastian* oppilas, runoilija)

Näkykö ihmisen sielunsuunnitelma geeneissä tai DNA:ssa? Syntyy tiettyyn sukuun ja saa tietynlaisen suvun karman. Henkisen tien kulkijat ovat usein suvun mustia lampaita, eivät kulje perintövirrassa ja vaikuttavat muukalaisilta. Astrologinen yksilöllinen kartta näyttää sielunsuunnitelmaa, samoin luonnetta, taipumuksia, kohtaloa ja tietyt planeettojen liikkeet tuovat elämään muutoksia ja haastavat tekemään valintoja, kun tuovat elämään uusia tilanteita.

Buddhalaiset tekevät mandalan värilisistä riisistä, hiekasta, kivistä sekä jauhetuista jalokivistä. Siinä on tietämättömyyttä, itsekkyyttä, vihaa, intoja, inhoja, viisautta, totuutta, rakkautta ja kaikkein korkeimman rukoilua ja pohjapiirroksena pyhää geometriaa eli jumalallinen sielunsuunnitelma. Sitten se harjataan veteen ja uusi mandala seuraavalle piirustuslaudalle. Onko se symboli sielun suunnitelmasta?

Minkä kanssa ihminen ajattelee? – Älykehon kanssa. Minkä kanssa hän tuntee? – Tunnekehon kanssa. Minkä kautta hän etsii ja löytää syitä ja sairauksia? – Kausaalikehon. Läheskään aina ei sielunsuunnitelma toteudu ja asioita siirtyy seuraaviin inkarnaatioihin, mutta mistä sen tietää.

Ihmisellä on siis laajennetussa maailmankuvassa myös muita kehoja kuin fyysinen kuten eetteri, astraali ja mentaali. Kausaalikehossa näkyy syy ja seuraus nykyisessä elämässä. Sitä voi olla vaikeaa lukea – joskus hyvä selvänäkijä kykenee siihen tai ihminen alati toistuvien kokemusten kautta alkaa ymmärtää miksi tiettyjä asioita tapahtuu elämässä. Usein kausaalikehon tulkitseminen vaatii

henkisen tien kulkemista, totuuden etsimistä ja tietoa jälleensyntymästä.

Voi alkaa tunnistaa, missä maassa eli aikaisemmin ja minkälaista eläminen oli silloin. Samoin tunnistaa ihmisiä aikaisemmista inkarnaatioista. Kuten kumppanuuden karmaa – ehkä satoja yhteisiä inkarnaatioita mies- tai naiskehoissa. Tarkoituksena saada aivopuoliskot tasan-arvoisesti yhteen, kehitys alkoi kauan sitten ja yhä jatkuu. Tulee erottaa, onko karmatuttavuus tai karmanvarjo. Kukin elämä auttaa meitä näkemään itsemme toisen kautta, ryhmien kautta, kulttuurin kautta. Aikaisempia inkarnaatioita ei ole täysin mahdotonta tunnistaa. Ihminen tuo kuhunkin elämäänsä muistoja, taitoja, tietoja yleensä parista muusta kulttuurista, missä on aikaisemmin elänyt. Kaikkea ei kuulu muistaa ja tietää, se olisi melkoinen lasti nykyelämälle ja jopa este kehittyä tässä ja nyt.

Niin metsä vastaa, kuin sinne huudetaan. Minkä taakseen jättää, sen edestään löytää. Niin makaa, kuin petaa. Vanhoja suomalaisia sananlaskuja. Karman lain toiminta löytyy paremmin idän uskonnoissa. Syyn ja seurauksen laki on idässä usein itsestäänselvyys. Länsimailla se on hankalampi käsitteenä. Länsi = vapaa tahto ja itä = karma. Täällä maapallolla ollaan kasvamassa ja kehittymässä oman sielunsuunnitelman mukaan, minkä laati ennen syntymää. Se tapahtuu osittain omaa vapaata tahtoa käyttäen.

Useimmat eivät arkisten haasteiden keskellä edes ajattele, että heillä on sielunsuunnitelma. Tällainen ajattelu ei kuulu viralliseen materialistiseen maailmankuvaan. Mutta sieluryhmät, missä synnyttään yhdessä karmallisiin oppitunteihin,

voi olla valoverkossa paljon muinaista viisautta. Löytää eri jälleensyntymissä ihmiskunnan karma – isät ja esi-isät elävätkö sinussa. Miten syntyy taas tuhkasta Feeniks-lintu ja liittyykö se sielunsuunitelmaan? Pikavoittoja ei ole kuten valaistuminen viikossa. Kaikki ajatukset, tunteet ja toiminnot on puhdistettava ja saatava valoon – se vie aikaa. Ollaan soluja oman kehon ohella ihmiskunnan suuressa kehossa, jos yksi solu valaistuu, se vaikuttaa kaikkeen. Ajatukset, tunteet ja toiminta vaikuttavat auraan, värittävät ja myönteisinä valaisevat sitä. Auran kautta välitetään paljon, asiat ovat ilmassa, ajatukset tarttuvat jopa seiniin kuten Chartresin katedraaliin myönteisinä tai inkvission kuulustelusaliin negatiivisina. Tai Ruusu-Ristin luentosalin auras-
sa kuten kuinka se resonoi esitelmässä esitettyyn.

Elämässä ei ole sattumia, vaan kaikki on sattumalogiikkaa. Jos syyt jää hoitamatta eli rikkaruohoajattelu, juuret jäävät ja kaikki kasvaa uudelleen kohdattavaksi. Tulee yrittää lähettää rakkautta ongelmiin. Teosofi tietää jälleensyntymisen ja karman lait. Luonnossa ja elämässä yleensä vallitsee ehdoton järjestys, syyn ja seurauksen laki. Tosin eläimillä tai edes enkeleillä ei ole vastaavaa valinnanvapautta kuin ihmisillä. Ihminen on valinnanvapauden suhteen erikoisase-
massa ja miksi? Kun on mahdollisuuksia valita, valinnan saattaa tehdä jonkin ohimenevän intohimon perusteella. Jos se olikin virhe, voi mennä monta elämää, että tulee eteen taas tilanne saada tehdä se toisenlainen ehkä parempi valinta, mikä olikin suuri askel kohti henkistä kasvua. Usein ihminen ymmärtää pian tehneensä väärän valinnan ja katuu.

Katuminen voi kestää pitkään ja olla kahlitsevaa, mutta tehtyä on vaikeaa saada tekemättömäksi. Normaalisti väärät valinnat kuuluvat elämään. Viisas tietäjä sanoi: Ihminen menee muutaman kerran elämässä harhaan vain oppiakseen jotakin. Tämä fyysinen maailma on ainoa paikka oppia erehdyksistä. Siksi jälleen synnymme.

Valtiot ja kansakunnat vetävät kuin magneetit puoleensa tietynlaisia ihmisiä. Suomalaiset ovat hiljakseen pohtijoita ja usein luontoihmisiä. Eräs tietäjä sanoi monella suomalaisella olleen aikaisemmin inkarnaatio intiaanina ja syntyvät Suomeen, missä on paljon asumaton luontoa.

Syy ja seuraus

Kaikki mikä tapahtuu, on saanut alkunsa jostain syystä. Mikään teko, ajatus tai tunne ei jää ilman seurausta. Jälleensyntymisessä ihminen kantaa seuraukset menneistä ajatuksista, teoista, tunteista ja pyrkimyksistä. Hän itse persoonallisenä ja sielullisena olentona on tulos tästä kaikesta. Olemassaolossa vallitsee ehdoton oikeus, josta ei voi poiketa. Kuten ihminen kärsii pahoista teoistaan eikä saa niitä anteeksi vai saako.

Kaikki ovat mukana ihmiskunnan kollektiivisessa karmassa ja siksi synnymme tiettyyn aikaan. Karma voi purkautua esimerkiksi sotina, jotka ikävä kyllä luovat uutta hankalaa karmaa. Miten olet palvellut ei vain ihmiskuntaa, vaan kasvikuntaa, eläinkuntaa ja koko äiti-
maata – se kaikki luo karmaa.

Vaikka ihmisen korkeampi minä on täydellinen, se ei vielä toimi täydellisesti. Sen tähden kehitykseen kuuluu pitkä jälleensyntymien sarja. Evoluutioketjussa

ihmisen minuuksy syntyy ja tulee täydelliseksi yhtymällä omaan sisäiseen monadiin ja korkeampaan minään. Se on hyvä, mihin paha ei ulotu. Persoonana on epätäydellinen, syntien ja sovitusten välikappale.

Useilla ihmisillä on menossa jonkinlainen lepoelämä. Kaikki on selvää, ei paljon haasteita. Hyvä rahatilanne, sopuisa parisuhde, perintöjä, työpaikka, missä saa palkkaa, maa – missä ei sodita. Sitten on todella haasteellisia elämiä. Jos empatia-aisti on kehittynyt, elämästä tulee muiden kärsimykset kokien todella raskasta. Tavallisesti lepoelämän inkarnaatioissa elävät eivät aina ymmärrä, mitä kaikkia vaikeuksia joku toinen käy läpi. Sielun suunnitelmassa inkarnoitumiseen tarvitaan sopiva ajankohta maailmassa. Jos edustaa kovin uutta ihmiskunnalle, ei inkarnoituminen kaikkina aikoina ole mielekästä. Uranuurtajan kohtalo ei ole helppo ja elämä jonkinlainen uhraus. Ehkä parhaita esimerkkejä on Jeesus Kristus ja ristiinnaulitseminen. Hänen elämäntehtävänsä eli kristinuskoa ei vielä kukaan täysin ymmärretä eli kristinusko ei ole inkarnoitunut totuutena kulttuuriimme.

Karma, dharma, vapaa tahto, elämäntehtävä, vastavoimat, joista ei pitäisi katkeroitua. Elämäntehtävä, jos on uudistava, tuo aina vaikeuksia. On ihmiskunnan uudistajia, jotka elävät vaikean elämän ja kuolevat rutiköyhinä. Silti heistä voi tulla maailmankuuluja ja jäävät ihmiskunnan historiaan kuolemansa jälkeen. Näistä on paljon esimerkkejä. Elämä on karman ja dharman tasapainoilua.

Bulgarialainen teologi, filosofi, mystikko, lääkäri, henkinen opettaja Peter Deunov on sanonut ihmisen usein

inkarnoituvan 45 vuoden välein. Jos ihmisellä on tietoisempi tehtävä, on jälleensyntymien väli pitempi ja aivan uutta ihmiskunnalle tuovilla inkarnoitumisen väli voi olla yli 1000 vuotta.

Rakkautta ensi silmäyksellä, missä takana joskus kovin romantisoitu parisielu. Usein parisuhteissa on takana yhteistä sielun suunnitelmaa ja niissä ei ole ihmesaksia katkaista karmaa. Se on aika usein monen elämän yhteisen karman tie ja ollaan sidoksissa tietoisuuden syvimillä tasoilla. Joskus on kyseessä yhteinen tunnehaava. Korkeammalla tasolla auttaa kasvamaan henkisesti, vaikka arjessa ei siltä tunnu. Rakkaudella voidaan yhdistää myös vanhoja karmaviihollisia. Kohtaaminen on myönteinen – kullalla sua kumarran, hopealla houkuttelen, kunnes suhteeseen tulee karman tuomat haasteet. Voi kokea myös kohtaamansa ihmisen heti kielteiseksi ja selviää tämän olevankin viholainen, joka aiheuttaa monenlaisia harmejä. Karmallisissa ihmisi suhteissa tulee eteen niin vaikeita asioita, että tekee mieli jättää kaikki sikseen. Jos ei selvitetä asioita, siirtyy paljon seuraavaan elämään. Joskus yhteisestä sielun suunnitelmasta huolimatta toinen tekee erilaisen valinnan, mikä oli tarkoitus ja sielun suunnitelman puolisoit jäävät lopuelämäksi kiinni toisiinsa, vaikka eivät elä yhdessä.

Anteeksiantamista ei voi peruuttaa

Olin EU-projekteissa ja huippukoulutuksissa kuten miten luoda projektityöskentelyä. Ei enää johtajakeskeistä, vaan johtaja hakee parhaimmat tekijät projektiin ja ei johda yksinvaltaisesti. Olin Suomessa töissä missä oli vanhan

ajan johtamisen malli, missä oli tärkeintä olla johtaja. Vesimiehenajan henkisessä projektityöskentelyssä pitää puhalttaa yhteen hiileen. Nykyään toki sitä eräät yritykset käyttävät menestyksellisesti, ovat siirtyneet vesimiehen ajan työskentelyyn, missä toimitaan tasa-arvoisesti. Sielusuunnitelmaryhmän toiminnan ja yhteisen sopimuksen voi tuhota vain yksi omalla muista poikkeavalla valinnalla.

Ero puolisoista tai jostain ryhmästä voi tuntua hyvältä. Karma on suoritettu tai on annettu anteeksi. Ihmissuhteissa tai työtehtävissä tajuaa intuitiivisesti: Se on ohi, tähän ei palata, karma on maksettu tai saatu asiaan kuuluva oppi. Siitä seuraa vapauden tunne, mitä usein haemme tekemällä valintoja. Sitten on asioita, töitä, ihmissuhteita, jotka keskeytyvät vastavoimien takia, ja ei ole keinoja näiden voittamiseksi, siirtyvät seuraaviin inkarnaatioihin.

Annoin pahaa aiheuttavalle ihmiselle kaiken anteeksi. Ymmärsin kuinka vaikeassa elämäntilanteessa ja suurissa kärsimyksissä hän eli. Olin aikamoinen uhri, mutta heräsi säälin ja empatian buddha. Kuulin lisää, mitä muuta pahaa ihminen oli minuun kohdistanut. Oli selvää, anteeksiantamista ei voi peruuttaa. Sen voima oli valtava, ja ihminen lopetti tuhoavan toiminnan. Anteeksiantaminen helpottaa, tuo vapauden ja valokokemuksen. Anteeksiantamisen pitää olla rehellistä. Oikeastaan tällaisessa oivaltavassa tilanteessa ei ole enää hyvää tai pahaa, jotka kuuluvat dualistiseen maailmaan.

Voinko peruuttaa omia pahoja tekoja, puheita, ajatuksia tai toimia mitä on tehnyt? Voi valita kulkea aivan uudenlaista tietä. Tapasin Japanissa samurai-suvun päämiehen, joka oli päättänyt lopettaa

sukunsa samuraikarman ja alkoi tehdä rauhantyötä. Toisaalta, mikäli samurai ei tee harakiriä, hän menee loppuelämässä luostariin. Näinhän sen pitäisi mennä, käydä läpi elämänsä vaihteita tekikö oikein tai väärin ennen astumista tuonpuoleiseen. Omat pahat teot, tunnistaako edes niitä? Syyllisyys on usein sitäkin, ettei suostu uskomaan itsessään olevan mitään pahaa eikä pysty katumaan, kaunistelee tekojaan ja syyttää teoistaan muita kuten syyttömiä. Paras romaani syyllisyydestä on Dostojevskin Rikos ja rangaistus.

Sielun korkeampia päämääriä on tulla rakkauden ja ykseyden keskukseksi. Tähän sielu pääsee opettelemalla universaaleja henkisiä lainalaisuuksia. Luominen ja erilaisten kokemusten hankkiminen ovat keinoja opetella ja sisäistää kaikkialla vaikuttavat henkiset lainalaisuudet. Kehittyminen tarkoittaa täydeksi tulemistä ennen kaikkea kokemuksellisesti – ei teoreettisesti.

Sielun kehittyminen on tietoisuuden evoluutiota, jossa sielusta tulee aste asteelta yhä täydellisempi koko maailman-kaikkeuden läpäisevän rakkausenergian käsittelyn tajuntakeskus. Sielu tavoittelee elämisen mestaruutta. Jokaisen elämäntehtävä on erilainen. Toinen ei voi tai edes saa yrittää muuttaa mieleisekseen. Tällaista usein tapahtuu läheisissä ihmissuhteissa kuten avioliitossa. Ihmisen elämäntehtävä riippuu aikaisemmista kokemuksista, tietoisuuden asteesta sekä ihmiskunnan kollektiivisesta tietoisuudesta. Siksi ei pitäisi puuttua muiden tekemisiin ja kiinnostuksen kohteisiin. Muut ihmiset eivät voi tietää tapahtumien ja kokemusten todellista syvää sielullista merkitystä.

Ihminen, joka löytää elämäntehtävänsä tuntee onnellisuutta. Mieti, mikä tekee sinut onnelliseksi, sillä ne asiat, jotka tuottavat sinulle onnellisuuden ja ilon tunteita johdattavat sinua kohti elämän tehtävää. Mielenkiinto, innostus ja intohimo tiettyä asiaa kohtaan ovat selviä merkkejä sielun halusta saada toteuttaa elämäntehtävänsä kyseisellä alueella. Älä vähättele tai tukahduta innostuneisuutta tiettyä tekemistä kohtaan.

Inspiraatio sekä voimakas luovuuden tarve ovat lähtöisin sielusta. Sielu on luovuuden keskus. Kaikki maailmankaikkeudessa pyrkii kohti korkeampaa luovuutta. Luomisen kautta sielu pääsee toteuttamaan itseään käytännössä sekä opettelemaan henkisiä lainalaisuuksia. Luomisen tarve johdattaa elämäntehäväsi pariin. Sielunsuunnitelma ohjaa työtä, kun kokee rauhaa ja tasapainoa. Tarkkaile tilanteita elämässä, joissa koet rauhaa ja tasapainoa, sillä silloin työskentelet syvemmällä sielun tasolla.

Todellinen rakkaus

Kun koet rakkautta, olet kosketuksissa sielusi kanssa. Rakkausenergia koetaan erilaisina tuntemuksina ihmisen eri olemuspuolissa. Fyysisen kehon rakkaus on seksuaalisuutta. Tunteiden rakkaus on inhimillistä ihmisiin, eläimiin ja kasvikuntaan kohdistuvaa emotionaalista rakkautta. Sielun rakkaus on kosmista ykseyttä kaiken olevaisen kanssa. Kun teet kaikissa tilanteissa niin, kuin rakkaus ja totuus tekevät, pääset syvään yhteyteen sielusi kanssa. Tuon esille Peter Deunovin ymmärryksen todellisesta rakkaudesta. Hän sanoo tavallisen ihmisen kestävän sitä vain tuhannesosan sekuntia

ja viisaskin kestää sitä vain minuutin. Sen jälkeen kaikki on tämän rakkauden etsimistä.

Vaikka elämäntehtävä on yksilöllinen, liittyy elämäntehtävä aina kokonaisuuteen. Elämäntehtävä edistää yksilön henkisen kasvun lisäksi luomakunnan tietoisuutta ja harmoniaa.

Ihmisen lahjakkuus ei ole sattumaa. Kaikki aikaisemmin opittu tieto ja kokemus ovat sisäisesti meissä. Tietty lahjakkuus on selvä merkki sielun elämäntehtävästä, se voi olla taiteen tai tieteen alueella. Ihmisen olemuspuolet rakentuvat siten, että sielu kykenee parhaalla mahdollisella tavalla suorittamaan elämäntehtävänsä oman lahjakkuutensa ja ominaisuuksiensa mukaisesti. Elämäntehtävä on sielun kehityssuunnitelma, joka ei ole ehdoton. Kehityssuunnitelma määrittelee puitteet, raamit ja painottumisen elämässä jättäen paljon vapautta käytännön soveltamiseen. Tärkeimpänä elämäntehtävänä on rakkauden, hyvyyden, luovuuden, tietoisuuden, ykseyden ja korkeiden henkisten arvojen edistäminen eikä tietty menetelmä, normaalia arkipäivän elämää unohtamatta. Eräs vaara epäonnistua sielun suunnitelmassa on pyytää ulkopuolisia ratkaisemaan tärkeitä valintoja omassa elämässä.

Elämäntehtävää ei tarvitse välttämättä etsiä tai tunnistaa tietoisesti sitä elääkseen. Monet toteuttavat elämäntehtävänsä ilman, että he ovat tietoisia asiasta tai tietoisesti etsineet. Elämäntehävän löytymisen myötä ihmisestä tulee maailmankaikkeuden kokonaisuuden tärkeä osa Luojan suuren suunnitelman edistämisessä.

Entä oma sielunsuunnitelmani? Elämäni on ollut täynnä suuria vaikeuksia,

varmaan monilla sama tilanne ja tuntuu uskomattomalta teinkö todella tällaisen suunnitelman? Mutta tuolla taivaan valokodossa valmistautumassa seuraavaan inkarnaatioon, emme ole läsnä ja päättämässä persoonina. Tuomme mukana me kausaalikehon, jossa on mukana syyt ja seuraukset ja karman maksut. Moni syyttää ja ihmettelee, kuinka Jumala sallii epäonnistuneen elämän ja lopettaa uskomasta Jumalaan. Ei ymmärretä, että vaikea elämä ja kärsimys on lähinnä

Jumalaa, jotta saisimme oppia haasteista ja kehittyisimme täydellisiksi.

Sielunsuunnitelma voi olla hyvin ihanteellinen täynnä upeita vaihtoehtoja, mutta maailmassa kohtaamme vastavoimat itsemme, muiden ihmisten tai jopa oman kansan aiheuttamat. Eräs tapa puhdistaa sielunsuunnitelman toteutumista ovat Vuorisaarnan käskyt, erityisesti pahan vastustaminen eli sitä ei saa vastustaa.

MIELENRAUHAA

ANU LIIMATAISEN TAIDENÄYTTELY

26.6. - 1.7.2026

Ruusu-Ristin temppeli, Aittokalliontie 3, Jyväskylä

RUUSURISTILÄINEN KOULUTUSTIE

Antti Savinainen

Johdanto

Ruusuristiläisyydellä on Euroopassa pitkät juuret. Ruusuristiläinen virtaus tuli ainakin puolijulkiseksi 1600-luvulla, jolloin julkaistiin kolme ruusuristiläistä manifestia: Fama Fraternitatis 1614, Confessio Fraternitatis 1615 ja Christian Rosenkreutzin kemialliset häät 1616. Nykyaikana on useita kansainvälisiä järjestöjä, jotka katsovat edustavansa tuota alkuperäistä ruusuristiläistä virtausta (osa näistä järjestöistä toimii Suomessakin). Mikä näistä järjestöistä edustaa aitoa ruusuristiläistä koulutustietä? Kysymykseen voi vastata monesta näkökulmasta. Yksi näkökulma voisi olla historiallinen, mutta se on ongelmallinen. Esoteriikan historian tutkijat ovat todenneet, että vaikka Ruusu-Risti-veljiä etsittiin 1600-luvulla, mutta kukaan ei tietävästi heitä löytänyt. Miten silloin yksikään järjestö voisi historiallisessa mielessä edustaa aitoa rosenkreutsilaisuutta? Pekka Ervast (1875–1934) on esittänyt esoteerisen tunnusmerkin: aidolla ruusuristiläisellä piirillä on yhteys johonkin rosenkreutsilaiseen mestariin. Näitä ovat ainakin Christian Rosenkreutz, mestari Jeesus ja kreivi St. Germain.

Esittelen henkisten alkemistien, Rudolf Steinerin, Alois Mailanderin ja Pekka Ervastin näkökulmat ruusuristiläiseen koulutustiehen. Näistä Alois Mailander lienee useimmille lukijoille tuntematon henkilö.

Henkinen alkemia

Muutamit keskiajan alkemistit edustivat rosenkreutсилаista virtausta. Näistä osa tunnetaan historiassa: esimerkiksi Albertus Magnus, Roger Bacon, Paracelsus ja Robert Fludd. Kaikki alkemistit eivät tietenkään olleet rosenkreutsilaisia. Alkemistien kerrotaan etsineen viisasten kiveä, jonka ajateltiin muuttavan minkä tahansa metallin hopeaksi tai kullaksi. Sen ajateltiin myös parantavan kaikki sairaudet ja mahdollistavan ikuisen elämän. Rosenkreutsilaiset alkemistit eivät yrittäneet muuttaa ulkoista lyijyä kullaksi, vaan kyse oli oman luonteen epäjalojen ominaisuuksien muuntamisesta henkiseksi kullaksi. Alkemistit lähestyivät henkistä symbolien välityksellä; ne olivat heille ikkunoita henkiseen todellisuuteen. Symbolit olivat todellisia siinä mielessä, että niiden kautta henkiset voimat pääsivät vaikuttamaan muuntavasti alkemistin sisäisyydessä.

Yksi mahdollinen tulkinta viisasten kivistä voisi olla seuraavanlainen: kyseessä on toimintaan herännyt eetteriruumis tsakroineen. Tässä piilee todellinen henkinen tieto

ja taito. Muuntuneessa eetteriruumiissa on ikuisen elämän salaisuus, jolloin se yhdellä avaimella avattuna kuvaa oleellisesti samaa asiaa kuin kalevalaisten mysteerien Sampo.

Rudolf Steinerin rosenkreutsilaisen vihkimystie

Steiner katsoi edustavansa modernia länsimaista vihkimystä, jonka hän liitti rosenkreutsilaiseen virtaukseen. Steinerin esittämä vihkimystie ei ollut samanlainen kuin alkemisteilla. Mielestäni paras esitys tästä on Steinerin mestariteos *Henkisen tiedon tie*. Tästä olen jo aikaisemmin kirjoittanut varsin perusteellisesti, joten esitän tässä kirjoituksessa toisenlaisia näkökulmia rosenkreutsilaiseen vihkimystiehen perustuen Steinerin esitelmiin Berliinissä vuonna 1906.

Steiner esittää, että henkiseen tietoon on kolme tietä, joista vanhin on itämainen joogatie (ilmeisesti buddhalainen viisaus kuuluu tässä samaan kategoriaan). Siinä opettaja on oppilaalle ehdoton auktoriteetti. Steinerin mukaan se on tällä tiellä välttämätöntä. Länsimaiselle esoteristille on kaksi vaihtoehtoa: kristillis-gnostilainen tie, jolla opettaja vie oppilaansa Jeesus Kristuksen yhteyteen ja rosenkreutsilainen tie, jolla opettaja on enemmänkin oppilaansa ystävä. Rosenkreutsilaisella tiellä kyseessä on vahva sisäinen luottamus opettajaan, joka mahdollistaa henkisten voimien virtaamisen opettajan ja oppilaan välillä. Ensimmäisessä vaiheessa oppilas kehittää selkeää ja loogista ajattelukykyä ja luo puu ennakkoluuloistaan. Ajattelun kehittäminen alkaa syvällisellä paneutumisella henkiseen maailmankatsomukseen,

jälleensyntymiseen ja karman lakiin ja muihin hengentieteen ja teosofian perusopetuksiin. Tämä on Steinerin mukaan parasta valmistautumista ottamaan vastaan syvempää rosenkreutsilaista opetusta. Mainittakoon, että Kalevalassa Pohjan neito antaa vastaavan neuvon ajatuskyvyn kehittämiseen, joka mahdollistaa tajunnan alemman puolen puhdistamisen:

Aura kultainen kuvaa,

Hope'inen huolittele,

Sillä kynnät kyisen pellon

Käärme'hisen käännättelet.

Steinerin Henkisen tiedon tie sisältää paljon vaativia ohjeita pyrkijän moraalisen luonnon kasvattamiseksi. Hän korostaa, että ”Kun yrität astua yhden askeleen eteenpäin henkisten totuuksien tajuamisessa, astu samalla kolme askelta eteenpäin luonteesi kehittämisessä.”

Seuraavaksi oppilaan on kehitettävä imaginaatiota. Tämä on mahdollista uppoutumalla korkeampia maailmoja esittäviin kuvallisiin käsitteisiin. Esineet hänen ympärillään ja erityisesti elävän luonnon ilmiöt ja olennot pitää oppia ymmärtämään henkisen symboleina, joihin oppilas luo moraalisen suhteen. Monia henkisiä symboleja on mahdollista löytää myös puhutusta kielestä. Tässä on mahdollista nähdä alkemistien harjoittama symboleihin uppoutumisen prosessi muuntuneessa muodossa.

Kolmantena tehtävänä on oppia okkulttinen kirjoitus, joka on eräänlainen merkkikieli. Steiner antaa tässä esimerkkejä: eläinradan astrologiset symbolit ja pentagrammi. Okkulttinen kirjoitus toimii astraalimaailmassa tienviittana. Okkulttinen kirjoitus on henkistä

lukutaitoa. Neljännessä vaiheessa opetellaan tuntemaan ”elämän rytmi”. Tätä voi oppia tekemällä esoteeriset harjoitukset aina samaan aikaan päivässä. Myös sisäinhengitys, hengityksen pidättäminen ja uloshengitys muodostavat tietoisesti tehtynä elämän rytmin harjoituksen, vaikka rosenkreutsilaisella tiellä hengitysharjoituksilla ei ole yhtä tärkeää asemaa kuin joogassa. Steiner toteaa, että tässä tarvitaan välttämättä opettajan ohjausta.

Viidennessä vaiheessa opitaan mikrokosmoksen ja makrokosmoksen vastavuudet. Tämä tapahtuu opettajan neuvon mukaisella ajatusten kohdistamisella tiettyihin kehonosiin. Tässä Steiner viittanee eetteriruumiiseen ja sen tsakroihiin, jossa piilee ihmisen mikrokosmoksen yhteys makrokosmisiin voimiin. Kun tätä on harjoitettu riittävän kauan, seuraa kuudentena vaiheena kontemplaation vaihe, joka on makrokosmukseen uppoutumista. Seitsemäs vaihe tai askel on jumalallisuus, jonka jälkeen oppilaasta on kasvanut ihmiskunnan auttaja.

Alois Mailanderin rosenkreutsilaiset opetukset

Mailanderin elämästä

Esitykseni Mailanderin elämästä ja opetuksista perustuu Samuel Robinsonin kirjaan Alois Mailander. A Rosicrucian Remembered (2021). Alois Mailander (1843–1905) oli rosenkreutsilainen mystikko ja okkultisti, joka syntyi Saksan Kemptenissä ja toimi kutojana eri tehtaissa. Työpäivät olivat hyvin pitkiä. Mailander ei ollut tavallisessa mielessä oppinut; hän saattoi olla jopa lukutaidoton.

Mailander koki henkisen heräämisen vuonna 1877. Jacob Böhmen kristillinen teosofia, joka edelsi Teosofisen Seuran perustamista, oli Mailanderille ruusuristiläisten kirjoitusten ohella innoituksen lähde. Mailander alkoi antaa heräämisensä jälkeen henkisiä opetuksia. Hänen hengellinen nimensä oli Johannes. Elämäkerran kirjoittaja Robinson esittää, että hän oli apostoli Johannes jälleensyntymä tai apostoli Johannes puhui hänen kauttaan. Mailanderin opettajiksi Robinson tunnistaa rouva Gabelen ja Prestel-nimisen rosenkreutsilaisen. Rouva Gabele oli Kemptenissä tunnettu parantaja ja näkijä. Robinsonin mukaan Prestel vihki Mailanderin rosenkreutsilaisiin mysteereihin.

Tunnettu teosofi Franz Hartmann oli myös kotoisin Kemptenistä. Hän sai Mailanderilta opetuksia ja julkaisi *The Theosophist*-lehdessä kaksi artikkelia Mailanderista, mutta ei paljastanut hänen nimeään; Hartmann kutsui häntä ”saksalaiseksi adeptiksi”. Madame Blavatsky kirjoitti hänestä: ”Saksassa on vain yksi adepti, joka asuu Kemptenissä. Mutta hän ei kuulu meidän kouluumme.” Mailanderin maine kiiri, ja varakas teosofi Mary Gebhard tuki hänen perhettään taloudellisesti. Gebhard oli perustanut ensimmäisen saksalaisen teosofisen looshin ”Theosophische Societät Germania”, jonka suuntaus muuttui Mailanderin vaikutuksen myötä itämaisestä teosofiasta rosenkreutsilaiseksi teosofiaksi. Mailanderia käytiin tapaamassa Englannista asti.

Mailander liittyi joksikin aikaa Teosofiseen Seuraan ja piti teosofian opetuksia todellisina, mutta hän oli kriittinen Blavatskyn kuoleman jälkeistä Teosofisen

Seuran johtoa kohtaan. Esimerkiksi hän piti Besantin ja Leadbeaterin kuvailemia mestarien tapaamisia astraalimaailmassa huijauksena. Mailanderin mukaan mestaria ei pitänyt etsiä astraalimaailmasta, vaan omasta itsestä.

Mailander sai tietoa teosofian opetuksista Hartmannin välityksellä, ja hän myös omaksui teosofisia ajatuksia. Mailanderin antamiin rosenkreutsilaisiin opetuksiin teosofisilla opeilla ei kuitenkaan näyttänyt olleen vaikutusta. Mainittakoon, että Mailanderin kodin seinällä oli Mahatman kuva. Tämän voi tulkita niin, että Mailander arvosti teosofian takana vaikuttaneita mestareita, vaikka hän kritisoi Teosofisen Seuran ulkoisia johtajia.

Mailanderin opetuksista

Mailander opetti suoraan ja myös kirjeiden välityksellä niitä, jotka hakeutuivat hänen oppilaikseen. Hän antoi kullekin oppilaalleen omia ”sisäisesti kuiskattavia” lauseita, jotka hän sai sisäiseltä ääneltään. Tässä kaksi esimerkkiä lauseista, joiden käyttö voisi kuvata meditatiiviseksi tai mantriseksi (Mailander antoi nämä lauseet Gustav Meyrinkille):

”Isä meidän, joka olet taivaassa, ylläpidä palvelijaasi.”

”Nimeen Isä Jumalan, Poika Jumalan ja Pyhä Henki Jumalan. Aamen.”

Annettujen lauseiden sisäinen toistaminen toi Mailanderin mukaan uudistavia henkisiä voimia harjoittajansa vereen, mikä mahdollisti Pyhän Hengen lahjojen vaikutuksen ruumiiseen. Tämä puolestaan sai aikaan transmutaation. Veri sisältää tahdon, joka voittaa ruumiin. Sisäisessä ihmisessä Jumalan Sana merkitsee valtaa yli ruumiin ja veren.

ALOIS MAILANDER

A Rosicrucian Remembered

Samuel Robinson

Siemen otetaan vastaan päässä, josta se hedelmöittää veren niin, että hengen tahdon syntyminen ruumiissa tulee mahdolliseksi.

Mailander kutsui ensimmäistä kastetta *vesikasteeksi*, joka tarkoitti henkisten opetusten vastaanottamista, ohjausta, aistimuksia ja unia. Vesikaste vaikuttaa sydämeen ja moraaliseseen uudistumiseen. Antaumus ja usko leviävät fyysiseen ruumiiseen saakka.

Seuraava kaste on *verikaste*. Se tarkoittaa kasvavan henkisen idun tunkeutumista ruumiin läpi vereen ja luustoon saakka niin, että nämä puhdistuvat. Prosessi tuo mukanaan kipua ja kärsimystä, joka on samankaltaista kuin Jeesus Kristuksen kärsimykset ristillä. Mailanderin opetusten mukaan kukaan ei voi olla todellinen Kristuksen seuraaja ilman verikastetta.

Edistyminen näkyy kehossa tuntuvinä merkkeinä. Ihminen kokee Kristuksen kokemukset itsessään: kasteen, jalkojen pesun (vesikasteen merkki), viimeisen ehtoollisaterian ja ristiinnaulitsemisen. Nämä merkit ovat Pyhän Hengen lähettämiä, ja niiden tarkoituksena on kannustaa edistymistä. Jotkut näistä merkeistä ovat yhteisiä kaikille Mailanderin kuvaaman rosenkreutsilaisen tien kulkijoille, mutta osa merkeistä on yksilöllisiä ja tapahtuvat siten erilaisina eri oppilailla. Esimerkiksi ihoon voi ilmestyä ulkoisia merkkejä tai kirjaimia, jotka symboloivat ristiinnaulitsemista ja ovat merkkeinä veren muuntumisesta. Muuntumisprosessi on pyhä ja henkilökohtainen; siitä kertominen ulkopuolisille oli kiellettyä. Sisäisistä kokemuksista kertominen saattaa aiheuttaa sen, että Pyhä Henki jättää oppilaan.

Kolmatta ja korkeinta kastetta Mailander kutsui *tulikasteeksi* tai viimeiseksi vihkimykseksi. Siinä ihmisestä tulee adepti, Valon Poika.

Hartmannin (1886) artikkelissa on Mailanderin haastattelu, jossa Hartmann esitti kysymyksiä mm. Jumalasta ja Jumalan tuntemisesta. Hartmann kysyi myös, keitä ovat todelliset adeptit. Mailander vastasi: ”Ne, joilla ei ole muuta halua kuin rakastaa jumalallista ihmisessä ja joilla on tosi tieto kaikesta.”

Hartmann (lähteessä Robinson, 2021, 273–280) esittää ruusuristiläisen vihkimyksen 12 vaihetta, jotka oletettavasti liittyvät edellä esitettyyn kolmeen kasteeseen. Tämän esityksen kannalta kiinnostavin vaihe on kuudes, joka on mystinen kuolema:

Tämän tilan seurauksena on kaikkien itsekkäiden taipumusten, halujen ja

intohimojen täydellinen kuolema. Ihminen, joka on tullut itsetietoiseksi korkeammasta minästään ei ole enää alemman luontonsa vallassa. Hän tunnistaa oman asemansa universumissa ja näkee maanpäällisen persoonallisen ilmennyksensä vain omana varjonaan. Hän on ylösnoussut haudasta. Hänen kehonsa kävelee maan päällä, mutta hän itse on taivaallisen maailman kansalainen. Hänelle ei ole kuolemaa.

Pekka Ervastian ruusuristiläinen tie

Tämä tie on kaikille ruusuristiläisille tuttu, joten kuvailen sitä tässä vain lyhyesti. Ervastian esittämä tie on vuorisaarnan tie, joka tulee mielestäni parhaiten esille vuonna 1915 julkaistussa teoksessa *Jeesuksen salakoulu* (Ervast, 1986). Oleellisia ovat vuorisaarnan viisi käskyä ja Isä meidän-rukous, joiden seuraaminen edellyttää päivittäistä mietiskelyä ja pyrkimystä. Kyseessä on puhdistuksen tie, joka aikanaan – ehkä vasta myöhemmässä inkarnaatioissa – johtaa kristuksen syntymään ihmisen sielussa. Teosofisesti ilmaistuna kyseessä on korkeamman minän herääminen niin, että ylempi manas ottaa vastaan buddhin eli veljesrakkauden. Siitä alkaa vasta varsinainen vihkimystie, joka johtaa Golgatan Mars-vihkimyksen kautta Jupiter- eli mestarivihkimykseen ja siitä edelleen eteenpäin. Aiheesta lisää teoksessa *Tähtikoulut* (Ervast, 1979).

Henkisessä pyrkimyksessä eetteriruumiilla on hyvin tärkeä merkitys, koska siinä asuvat ihmisen tavat ja tottumukset, jotka siirtyvät muodossa tai toisessa seuraavaan inkarnaatioon (buddhalaiset puhuvat skandhoista). Eetteris-fyysisessä ruumiissa piilee ihmisen kuolemattomuuden salaisuudet. Eetteriruumiilla on syvälinen yhteys ihmisen kausaaliruumiiseen, joka on korkeamman minän verho ja sisältää henkisen jälleensyntymismuistin. Siinä on säilytettyä kaikki elämien varrella koottu hyvä, joka kestää ikuista elämää (Jeesus puhuu Uudessa testamentissa ”aarteista taivaissa” tai ”taivaassa”, Matt. 6: 19–21). *Pekka Ervastian keskeiset opetukset* -teoksessa (2024) kerrotaan näistä näkökulmista tarkemmin.

Pohdintaa

Mailanderin esittämät vesikaste ja tulikaste ovat löydettävissä Uudesta testamentista, mutta verikastetta siellä ei käsittääkseni ole. Vesikaste ja tulikaste esiintyvät tärkeinä etappeina Pekka Ervastian esoteerisen kristinuskon opetuksissa; vasta tulikaste tekee ihmisestä Ervastian mukaan todellisen kristityn. Ervast ei käytä ilmaisua verikaste, mutta hän puhuu veren ja koko fyysis-eetterisen kehon asteittaisesta muuntumisesta sen jälkeen, kun ihminen ottaa vastaan siemenen Jeesus Kristuksen ylösnousemusruumiista. Ervast valottaa Jeesuksen veren mysteeriä seuraavalla tavalla (Ervast, 1940, 269–271):

Emme voi sivuuttaa Jeesus Kristuksen työtä. Emme voi sanoa, että menemme omin tein ja teemme itsemme kuolemattomiksi. On luonnollista sanoa, että teen omasta itsestäni Graal-maljan, johon Vapahtajan veri voi virrata... Mikä se [Jeesus Kristuksen veri] on? Se on se elämän voima, joka tulee sen [Jeesus Kristuksen] tajunnan kautta, jos hän osaa ottaa sen vastaan; voima rakastaa, kyky rakastaa. Jeesus Kristuksen veri on ääretön jumalallinen rakkaus.

Steiner puhui Jeesus Kristuksen eterisoituneesta verestä:

*Koska Jeesus Nasaretilaisen eterisoitunut veri on läsnä Maan eetteriruumiissa, se seuraa ihmisen eetterivirtaa, joka virtaa sydäimestä ylöspäin aivoihin, niin... ihmisen veri yhdistyy Kristus Jeesuksen verivirtaan. Näiden kahden virran yhdistyminen voi kuitenkin tapahtua vain, jos ihminen kykenee löytämään todellisen ymmärryksen siitä, mitä Kristusimpulssi sisältää.*¹

Yhdistyminen Jeesus Kristuksen vereen tuo yksilölle mukanaan kyvyn havaita Jeesus Kristus eetterimaailmassa.

Mailanderin metodissa ei tietääkseni ole erikseen esitetty puhdistuksen tien henkistä moraalialue, vaikka epäilemättä se siihen sisältyy. Kuten edellä tuli esille, Steinerillä moraalinen puhdistus tulee selvästi esille *Henkisen tiedon tie* -teoksessa. Ervastilla puolestaan vuorisaarnan etiikka on kaiken pyrkimyksen lähtökohta.

Otan lopuksi esille mahdollisen yhteyden Steinerin ja Mailanderin välillä. Steiner kertoo omaelämäkerrassaan *Elämäni kulku* (1998) tavanneensa nuorena mestarin edustajan, jonka nimeksi paljastui vuosikymmeniä Steinerin kuoleman jälkeen yrttien tuntija Felix Koguzki (1833–1908). Antroposofien piirissä on Steinerin lausuntojen perusteella ajateltu, että kyseinen mestari oli itse Christian Rosenkreutz. Steinerin mukaan hän oli tuolloin inkarnoituneena maan päälle. Varsin vastoittain on esitetty, että Alois Mailander olisi ollut Steinerin viittaama mestari ”M”.² Jos näin olisi, se tarkoittaisi, että Mailander olisi ollut Rosenkreutzin inkarnaatio. Kiinnostavaa on, että Mailanderin oppilaat viittasivat häneen kirjaimella ”M”. Itse en ole vakuuttunut tästä yhteydestä. Yleensäkin ihmisten ja erityisesti mestariolentojen inkarnaatiot ovat vaikeasti hahmotettavissa, ja niiden miettiminen on todennäköisesti tarpeetonta. Oleellista on pyrkiä edistymään valitsemallaan henkisellä tiellä ja olla uskollinen sille valolle, jonka on saanut.

Lähteet

Ervast, Pekka (1940). *Jeesus Kristus maailman vapahtaja*. Ruusu-Risti.

Ervast, Pekka (1979). *Tähtikoulut*. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Ervast, Pekka (1986). *Jeesuksen salakoulu*. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Hartmann, Franz (1886). A German Adept. Vol VII, No. 80, 534–536, *The Theosophist*. Saatavilla internetistä osoitteessa http://iapsop.com/archive/materials/theosophist/theosophist_v7_n80_may_1886.pdf

Robinson, Samuel (2021). Alois Mailander. *A Rosicrucian Remembered*. Oberstdorf: Pansophic Press.

Savinainen, Antti, Koskinen, Matti ja Rinkinen, Rauno (toim.) (2024). *Pekka Ervastian keskeiset opetukset*. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Steiner, Rudolf (1906). *Esoteric Development. VIII The Rosicrucian Spiritual Path*. Esitelmää Berliinissä vuonna 1906. Saatavilla internetistä osoitteessa <https://rsarchive.org/Lectures/GA099/English/RS-P1966/19070522p01.html>.

¹https://rsarchive.org/Lectures/EthBld_index.html

²<https://pansophers.com/dem-m-revealed/>

Artikkeli on julkaistu hieman lyhyempänä versiona Takoja-lehdessä 4/2024.

KAHDEKSAS MAAILMAN IHMEISTÄ: IHMINEN

Jorma Monto

Valtaosa henkisen kehityksemme kasvusta liittyy elämän arjen päiviin, jotka jaamme myös ajallisesti maailmankatsomuksemme mukaisesti. Päivämme rakentuu normaalisti siitä, mikä on meille elämässä ensin välttämätöntä ja sitten siitä mikä on tärkeää, aina vapaa-ajan käyttöä myöten. Henkiseen kehitykseen vaikuttaa oleellisesti se, kuinka suoritamme nuo jokapäiväiset eteemme tulleet tehtävät ja askareemme sekä kuinka ymmärrämme, suhtaudumme ja reagoimme päivittäisiin kohtaamiimme aiheisiin ja muihin ihmisiin, aina mieltämme myöten.

Voimme ajatella niin, että ihmiset toimivat kuin unessa, jotenkin ohjatusti ja niin on ollut meidänkin laitamme, siihen asti, kunnes elämä toi eteemme jonkin fyysisen tai henkisen kohtaamisen, joka herätti meidät arjen harhasta ja astraalisen aineen mieltä sumentavasta hypnoosista. Jotkut läsnäolijat ovat löytäneet jo hyvin nuorina kirjallisuuden, josta sukelsivat henkisten ja mystisten ihmeitten maailmaan. Mielestäni tuollainen nuorena saatu kutsumus on luultavammin sisäisen ohjauksen saattamana kuljettanut heidät noiden tutkimustensa äärille jatkaakseen aiemmin aloittamaansa työtä, sitä työtä, joka alkanee aina kuin alusta uudessa inkarnaatiossa. Mutta työmme helpottuvat kerta kerralta elämän ketjun punosta ajatellen, koska saamme tullessamme avuksemme mukanaamme skandhat eli jo aiemmin oppimiamme kykyjä ja taipumuksiakin. Jotkin niistä ilmenevät vanhimmassa olemuspuolesamme eli kehomuistissa ollen etsijälle lahjoina fyysisen tekemisen, luovuuden ja henkisen ilmenemisen herkkyyden osalta myös vaistoineen, yhtä kaikki värähtelyineen. Tuollainen nuorena asiaan tarttuminen asettaa eteemme käytännössä tapahtuneen ruusuristiläisen elämänymmärryksen näkymän, teosofian jälleensyntymän periaatteen. Tuo vahvistaa kokijan sekä asiasta kuulevan ymmärrystä kertoen heille, etteivät nuo nuoret etsijät ole täällä maan päällä ensi kertaa asian parissa. Joillekin henkiseen elämään siirtyminen tapahtuu kylläisen materiaalisen elämän keskellä, elämän voiman herättäessä heidät tuohon henkiseen kaipaukseen vasta varttuneemmalla iällä.

Elämän koulun kokeet

Onneksi jo monet ovat löytäneet itsensä teosofian parista ja he, jotka syvemmin tutustuvat aatteen filosofiaan voivat saada loogisen selityksen jollekin kokemukselleen. Silloin kokemus lujittaa uskoa ja laajentaa näkemystä tästä heille uudesta näkökannasta, jonka teosofispohjainen ja ruusuristiläinen filosofia eli maailmankatsomus tuo heidän eteensä. Eikä ihmisen herätykselle eikä tien alkamiselle ole oleellista missä iässä se tapahtuu ja missä olosuhteissa. Tärkeintä on itse tien kulkeminen, sen

oman tien eteen tuoman uskon eläväksi eläminen. Silloin elämämme ihanteena voi olla tavoittaa löytämämme maailmankatsomuksen ideaali, eli saman kuin nuo edellä kulkeneet Mestarit löysivät tien varreltaan. Totuuden etsijöille nuo Mestarit voivat olla jopa suorana opastajana matkoillamme.

Elämän koulussa kokeet ja haasteet tulevat eteemme juuri niille otolliseen aikaan, tahdomme sitä tai emme! Jo pelkästään liittyminen henkiseen järjestöön on kuin kertoisi taivaisille, että tahdomme ymmärtää elämää ja se käynnistää elämän lain tuoden eteemme haasteita, koetellakseen meitä.

Vanhan laulun sanat: ”Sattuma kuljettaa kuin tuuli laivaa, sattuma viedä saa, kun ei huolet meitä paina” ovat osuvia, sillä laulun sanat kuvaavat hyvin kulkijan ymmärrystä elämän myrskyissä kulkiessa. Sellaiselta se tuntui silloin, kun ei ymmärtänyt vielä tarpeeksi ja siten ei osannut vielä hyväksyä elämän lakia. Hyväksyminen edellytti uskoa ja luottamusta totuuden kantavaan voimaan sekä syyn ja seurauksen lain ymmärtämistä. Kun elämän laki vaati täyttymystä eli kokeita elämän sääntöjen noudattamisessa, niin tiesi, että se kaikki tapahtuva piti olla taivaissa oikeaksi allekirjoitettu. Luottaen sanoa sisimmässään: Tapahtu koon sinun tahtosi.

Mitä toivomme ja tahdomme?

Tuo kaikki edellä ollut on osana sitä prosessia, jossa me rakennamme itsemme uudelleen, mutta ensin meidän tulee ymmärtäen purkaa itsemme, parhaimmillaan tyhjään tilaan asti. Siinä työssä ovat meditaatio, hiljaisuus ja kuunteleminen

oppeineen suuressa osassa. Nuo harjoitukset ilmentävät lopulta niitä noudattaville, mitä kaikkea ne kehittävät meissä.

Mitä toivot, kun näet tähdenlennon?

Me olemme tulleet hengestä materiaan ja meidän tulee yhtyä uudelleen henkeen jo eläessämme, mutta miten? Se on meidän Suuri työemme, kunkin on ratkaistava täällä maan päällä oman olemisen yksilöllinen tarkoitus, suoritettava henkilökohtaiset ansiotyöt kuten Ruusu-Ristin tutkimuskohteissamme Kalevalassa ansiotöinä ja Raamatussa vertauskuvoin avataan. Vuorisaarnassa kerrotaan selvimmän totuudenetsijälle jo vaativammasta tiestä ja Mestarin vaateista opetuslapsen etiikasta.

Ihmisissä on metsästäjiä, joista monet sitouttavat itsensä kuin kiinni kettingillä voimaan, jota eivät pysty enää hallitsemaan. On myös niitä, jotka jatkavat vain vertauskuvallisesti kalastajina, koska se tuo ravintoa niin fyysisen kuin henkisen hyvinvoinnin osalta. Temppelein puhdistus kerrotaan Raamatussa Jeesuksen tekona, mutta se on vertauskuva ja kohdistuu esoteerisesti enemmänkin ihmisen sisäiseen tapahtumaan enkelin ja demonin, ihmisen ja korkeamman itsemme välillä. Se on valintojemme, ajatustemme ja tekojemme summa. Kyllä auttajia on, kuten Kosminen Kristus, joka koettaa auttaa korkeampaa manastamme työssään. Silloin se on yhtä kuin Kristus meidän puolestamme.

Se minkä teemme muiden hyväksi on ”sinun edestäsi annettu, sinun edestäsi vuodatettu” uhrimme, makamme velkaamme.

Sisäinen puhdistustyö

Toki vielä olemuspuolissamme on nuo eläimelliset tavat ja voimat vaikuttamassa niin mieleemme kuin tekoihimmekin. Niitä kuvataan eläinsymboleina Egyptin mytologiassa, ja toisaalta ne ovat opetuslapset meissä tai zodiakin tähtiryhmien tuomat opinpaikkamme. Ne ohjaavat meitä vaateillaan niin kauan kuin voivat, mutta kaikissa meissä on apuna myös jo kesyntyneet eläimet, jotka hyvät tekomme ja ymmärryksemme ovat herättäneet. Tässä eläintarhassamme on oivana neuvona kesyttäjälle, että hyvät teot eli hyvyys, anteeksiantavaisuus, armollisuus, yhtä kuin lapsenmielisyys, jotka nekin ovat mahdollisuutena jokaisessa ihmisen hyvinä puolina, vapauttavat meidät ikeestä. Ne lopulta tuovat sisäisen rauhan ja lisäävät voimaa myös tekoihimme. Sinussa on vapahtajasi, ainoa lihallinen, joka voi vapauttaa sinut taakoistasi. Muistaen, että emme mitänä itseksemme voine, ilman armotta jumalan, toimetta totisen luoja. Toisaalta sanotaan myös, että taivasten valtakunta otetaan väkiryynnäköllä. Se on tuon temppelin puhdistamiseen vaadittava tapahtuma fyysisellä, astraalisella kuin taivaisellakin tasoilla käyden, ja tuolloin sisäisellä palolla ja hartaudella asiaa kohtaan on oma eteenpäin kantava voimansa. Voi sanoa, että ihmisen taisto on taivaan valtoja vastaan ja silloin vain lujalle perustalle tehdyt rakennelmat kestävät, kun opittu siirtyy muassamme käytäntöön henkisen työn alkaessa elää itseään meissä eläväksi. Olkaamme antamatta sisäistä temppeliämme rahanvaihtajien ja hyväksikäyttäjien omaisuudeksi, katsokaa aina todellista hintaa ja sen vaikutusta henkiseen katsomukseemme

nähdessä ymmärtäen kokonaisuudessa, mitä eteemme tuodaan.

360 asteen kehä on muistuttamassa meitä veljesketjun jaloudesta ja merkityksestä. Neliönä kolmion keskellä kasvaen voimme ymmärtäen kulkea vapauteemme; kohtuus, viisaus, oikeamielisyys ja urhollisuus mittoinamme seistä Sanan takana ollen kuin Simeon kalliolla. Se minkä teemme muiden hyväksi on ”sinun edestäsi annettu, sinun edestäsi vuodatettu” uhrimme, maksamme velkaamme. Tehtyämme työt ja teot Hänen mukaisiksi ja annettuamme persoonallisen naamiomme silloin, kun itse rakentamamme torni romahtaa saamme vapauden, jolla ei ole seiniä rajoina. Taivaisen täyttämässä temppelissä ei voi hallita ulkoiset voimat, vaan se on tyhjentävä turhasta, voitettava ymmärtäen omat turhamaisuutemme.

Sinun edessäsi annettu, sinun edessäsi vuodatettu, on silloin kun autamme hoidaen, siunaten muita tai kokoonnumme henkisten asioiden myötä, sillä silloin Kristus on mahdollisuutena ja voimana läsnä tekemässä tekojaan.

Tuohon puhdistuksen tien taistoon tarvitaan voimakas tahto, kuten taivaiset auttajatkin, hallitsemaan alempaa persoonallisuuttamme laukkaamasta.

Ihan hyvä ihmiseksi

Kiteytettynä sanoen meille kullekin on valmistettu suuri arvoitus ratkaistavaksi: kahdeksas maailman ihme, Ihminen, oman itsemme arvoitus. Meissä on potentiaalina valmius saavuttaa omalla suurella työllä nuo värähtelevät kentät, joissa sitten kerran pyhänä tapahtumana ihminen nousee itsensä yli. Voidaan

sanoa, että silloin tapahtuu tuo ensimmäinen maailmankaikkeuden ihmeistä, silloin tuo etsijä on tehnyt riittävästi työtä taivaisen mittauksen ja punnituksen mukaan katsoen ja siten tullut riittävän täydelliseksi ihmisenä. Tuo sana täydellinen ihminen tuo itselleni mieleen vain yhden täydellisen, Mestari Jeesusken, sillä sana täydellinen on niin suuri käsitteenä vaatimuksineen.

Taivaisen armon silmälasin läpi katsottuna täydellinen ihminen voisikin olla seuraavanlainen. Kerran Vähäkylässä olin Kaunon ja muutaman muun veljen kanssa viettämässä iltaa nostaen vuorolamme kortteja, joissa oli teosofisen maailmankatsomuksen mukaisia kysymyksiä. Nostin kortin, sen tuoma kysymys kuului: Mitä haluaisit kuulla Pietarilta, kun aikanaan olet hänen edessään taivaan

porteilla? Vastasin: Ihan hyvä ihmiseksi. Se määritelmä riittäisi minulle edelleen.

Pekka Ervast kirjassaan Salaperäinen ihminen, sanoo samaisesta täydellisyyden käsitteestä, että riittää, kun me pyrimme siihen, siis riittää, kun yritämme oikeasti parhaamme.

Meissä on sisällä myös kosmos, joka vaikuttaa lakeineen, olemme sen läpäisemiä ja ylimmillään voimme olla kosketuksessa tuon kaikkeuden kanssa. Mutta se vaatii sen, että kuten jo aikoinaan edistynyt Ihminen, joka pystyi rakentamaan luovuudellaan seitsemän maailman ihmettä, niin nyt hän luo suurena työnään itsensä ihmisenäkin uuteen potentiaaliin.

Ruusuristityö

Kukin meistä on aikamoinen otanta jo kansalaistemme lukumäärään nähden, koska meitä kiinnostaa tutkia elämää ja kuolemaa, siis olemassaolon salaista puolta tai oikeammin salattua puolta, jonka uskomme ja tiedämme avautuvan. Työtämme lohduttaa tieto, että sellainen syvempi tietoisuus on mahdollista saavuttaa jo eläessämme.

Kolkuttavalle avataan, totuutta janoaville annetaan eteen mistä etsiä. Mitä vaakaampi totuuden etsijä on toimissaan, niin sen mukaisesti tuolle totiselle kulkijalle se salattukin aukeaa ja teosofinen teoria muuttuu nopeammin tiedoksi kuin evoluution kyydissä kulkijalle. Lopulta tuo ymmärtämämme muuttuu kokemuseräiseksi tiedoksi, osin etsijän ponnistelujensa ansiosta, omien löytöjensä avulla, mutta vain kohtaamiemme ihmisten kautta voimme saavuttaa taivaisten armon.

Opetuslasten kohdalla puhumme jo ajatuksen hallinnan tason siunauksellisesta voimasta, teoin ja sanoin taivasten valtakunnan laskeutumisesta maan päälle, jopa keskellemme.

Asiaa auttaa suuresti ymmärtämään ruusuristityöemme. Kun opiskelemme ja pohdimme yhdessä, avaamme edellä kulkeneiden viisauksia ja saamme kuulla toistemme tulkintoja tutkimuksistaan. Mutta käytäntö ratkaisee eniten, siis toinen toisemme eteen ja elämän hyväksi tekemämme teot.

Voimme saada ulkopuolelta varmuutta löytämistämme tiestä ja kulkiessamme tietä löytää matkan varrelta viisaita neuvoja eli työkaluja, joilla voi viilata, hioa ja sovittaa palikat sopiviksi oikeille paikoilleen. Mutta käytämmekö niitä?

Etsien kohtaamme edellä kulkeneita, mutta mitä he voivat antaa? Oikeastaan

vain sen mitä voimme nähdä näytetystä tai kuulla heidän sanoistaan. Totuuden etsijän tulee ratkaista itse, kuinka, mitä ja missä noita matkan varrelta löytämiään työkaluja eli ymmärtämäänsä käyttää. Ojentaako hän ne eteenpäin opittuaan? Jos hän ei ole niitä käyttänyt tilaisuuksista huolimatta, ne muuttuvat eetteriksi hänen osaltaan ja etsivät itse tiensä seuraavalle etsijälle löydettäväksi.

Yhtä Kaikkeuden kanssa

Lyhin logistinen tie on ihmisen aivojen ja sydämen, maskuliinisen ja feminiinisen, auringon ja kuun välillä meissä. Alkemisteina meidän on tislattava, liuotettava, sulatettava ja kiinteyttäessämme puhdistamamme uudelleen yhdeksi ja eheäksi. Tällöin syntyy toiminnallisessa muodossa yhteys meitä jo ohjastaneeseen korkeampaan itseen. Kosminen Ihminen maapallolla, maapallo aurinkokunnassa, osana linnunrataa ollen kuin hiekan jyvä, pyörien akselillaan tyhjiydessä, jossa kaikki galaksit kieluvina, miljardeine tähtineen ja aurinkokuntineen ovat samankaltaisia kuin omamme. Mustat aukot imevät sisään menneen ja tulostavat tulevaan ainetta, joka lienee puhdistuneena ja odottavana tyhjiydessä ollen kuin hiljainen mieli. Uudistua kuin kantasolu, joka on tyhjä taulu, syntyen ja muuntautuen siksi, mihin sitä ikinä tarvitaan.

Me kaikki olemme osasia eetteristä kudotussa pesässä kauniissa elämänpuussa, yhtä Kaikkeuden kanssa, jonka suojeluksessa saamme kulkea. Olemme osana, kuin yhtenä atomina, Kristuksen ruumiissa. Niin olkoon.

Aetki

*Jalkani roikkuvat lähellä järven pintaa
istuessani laiturin päässä imien luonnon voimaa.
Hyönteisiä nappailevat pääskyset muistuttavat ahkeruudesta,
siitä tarmosta, joka minuun on istutettu.*

*Katselin pilvien liikkeitä ja vaihtelevaa tuulta.
Seurasin retkeilijöitten kulkua vastaisella harjulla.
Ihmettelin veden kantamaa puheen sorinaa
ja kirkkauden vaihtelua ilmassa.*

*Minulla oli käytettävissä ajaton aika ja kiireettömyys.
Uljaiden mäntyjen kurottautuminen korkeuksiin vastarannalla.
Rauhallisuus ja luonnon hyvä olo toi minulle varmuuden.
Maailma on kaunis ja hyvä, minä osana sitä.*

Matti Koskinen

Päästin irti

*Ulkoiset asiat toivat minulle väliaikaisuutta.
Väliaikaisuutta, joka oli olemassa vain hetken.
Väliaikaisuutta, joka oli sidottu muihin.
Väliaikaisuutta, joka oli päättyvä jo syntyessään.
Nuo ulkoiset asiat olivat kuin kultaiset ketjut, jotka sokaisivat minut loistollaan.
Puristin itse näitä kultaisia ketjuja käsissäni tarpeesta, kiintymyksestä ja
onnen toivosta.
Ne pitivät minua paikallaan, kun koitin hallita niiden vetoa tai puolestaan vetivät
minua mukanaan.
Päästin irti näistä ketjuista nähdäkseni niiden loisteelta.
Päästin irti näistä ketjuista päättääkseni itse suuntani.
Loisteen loputtua näin itseni. Vedon loputtua otin askeleeni itse.
Päästämällä irti en menettänyt mitään, mutta löysin itseni.*

Jere Palokangas

T a i v a a n k a n n e n v o i m a

On vuosi 1978, on kesä. Olen Sisiliassa Noton kaupungin laidalla luostarin rauniolla käymässä levolle. Valitsin kaikista korkeimman tornin kivilattian maakuusijakseni.

Päivällä on ollut 40 astetta lämmintä, nyt sopiva 20 astetta nukkua taivasalla. Heinäsirkat sirisevät lähes taukoamatta. Taivas on kirkas heijastuen pimeyden yllä kaikkine näkyvine planeettoineen, joiden kanssa alan nyt seurustelemaan vaipuesani uneen.

Aamulla minut herättää huilun ääni. Vanha paikallinen mies vierailee kansainvälisen työleirimme linnanraunioilla herättämässä meidät jatkamaan arkeologisia kaivauksiamme. Tämä pillipiiparimies saa vastapalvelukseksi aterioida kanssamme raunioluostarin ruokatilassa.

On kesä 1997. Perheemme, ensimmäinen koiramme mukaan lukien, on Espoon rannikkovesillä lähestymässä kahdella kaksikkokajakilla etäistä saarta. Merenkäynti on melkoisen rajua. Aallot vyöryvät kuitenkin lempeästi kajakkimme yli. Sitten saavumme saaren rantaan ja laitamme teltan pystyyn.

Tulee ilta. Aurinko laskee. Kun katsomme ylöspäin, puhutteleva taivaankansi näyttää kuperalta reunoistaan alaspäin. Makaamme kaikki selällämme ja katsomme kosmosta yläpuolellamme havaintoja tehden ja siitä keskustellen. Enimmäkseen olemme hiljaa lumoisamme.

Meidät jokaisen, varmaan koirankin, valtaa suunnaton onnen tunne. Tässä me makaamme omalla saarella, koko perhe. Jokainen tähti yläpuolellamme jotain meille sanoen.

On vuosi 2026. Joka ilta nukahtaessani sukellan avaruuteen. Joka aamu, kun herään, sukellan avaruudesta päivän haasteisiin. Mitä teen tuolla öisessä avaruudessa?

Lataan sisäisiä akkujani levossa Jumalan luona. Unessa, joka on täyttä valvetilaa ”rajan tuolla puolen”, ihmisen käsityskyvyn ulottumattomissa. Olen liikkeellä buddhistani käsin aatmaan päin tavoittaen oman monadini, joka on pienen pieni osa Kristus-monadia.

Olen opissa varsinaisen mestarini luona. Siellä meidän kaikkien ihmisten yksilölliset monadit ovat osana Kristus-monadia. Kristus yhdistää nämä monadit Ykseyteen, itsensä sisään.

Taivaankansi olkoon seuranamme päivin ja öin. Sieltä löytyy jumalallista Totuutta.

Yrjö Härkänen

Teosofinen
yhteistyöryhmä

KREIVILÄ
Kreiviläntie 219
31110 MATKU

Yhteistyöryhmän 25. viikonloppuseminaari Kreivilässä

Mikä on elämän tarkoitus?

pe 7.8. – su 9.8.2026

Perjantai 7.8.

- 17.00 Saapuminen Kreivilään ja majoittautuminen
18.00 Kevyt päivällinen
19.00 Avausrituaali, *Pirjo Aalto*
VIISI KYSYMYSTÄ, *Petri Jokela*
☺ Kysymysten pohtiminen pienryhmissä

Lauantai 8.8.

- 8.00 Aamumietiskely, *Seppo Aalto*
8.30 Aamiainen
9.30 **KUKA MINÄ OLEN?**, *Jari Jokilehto*
☺ Keskustelu pienryhmissä alustuksen pohjalta

12.30 Lounas
14.30 **AATMA TAHTOO ILMENTYÄ**, *Annikki Arponen*
☺ Keskustelu pienryhmissä alustuksen pohjalta

17.00 Päivällinen
18.00 ONE FIRE -elokuva
20.00 Sauna ja puffetti

Sunnuntai 9.8.

- 8.00 Aamumietiskely, *Seppo Aalto*
8.30 Aamiainen
9.30 **ETEERISEN MAAILMAN SYSTEMAATTINEN TUTKIMUS**
NYKYPÄIVÄN TEHTÄVÄNÄ, *Mikko Jari*
☺ Keskustelu pienryhmissä alustuksen pohjalta

12.00 Seminaarin päätössanat ja veljespiiri, *Pirjo Aalto*
12.30 Veljesateria

Osallistumismaksu 160 € ★ Ensikertalaiset 100 €

Sisältää seminaarin, ateriat ja majoituksen

– omat lakanat ja pyyhkeet mukaan

Ilmoittautumiset 2.8.2026 mennessä sähköpostitse

pirjo.aalto@aatma.fi

Luomiskertomus, Väinämöisen synty

Pertti Vehreävesa

*Mieleni minun tekevi, aivoni ajattelevi,
lähteäni suoltamahan, lajivirttä laulamahan*

Alussa on AJATUS. Alkulähde, Luoja-Isä haluaa ilmentää ITSEÄÄN muuttumattomasta, pysyvästä MINÄ OLEN -ykseydestä käsin, omaksi ja luotujensa iloksi. Hän lähtee luomaan uusia kokemuksia, olevaisuuden tasoja ja ilmene-mismuotoja, alati liikkeessä olevaa maailmankaikkeutta.

SANA on Valon ajatus, joka muuttuu Luojan laulun kautta lihaksi, ideasta kohti yhä kiinteämpää olomuotoa, joskin myös sitä ajallisempaa ja rajallisempaa, konkreettisesti koettavaa ja lopulta katoavaa ilmaisua. Kaikki kokemuksemme jäävät silti Luojan muistiin, kosmisiin aikakirjoihin. Ukko ylijumala, Luoja, on YKSI, mutta Hänellä on kolme olemuspuolta; tahto, tunne ja järki – kuten meissä jokaisessa ITSESSÄ, joka olemme Isän peilikuva, ja jonka kautta Hän luo ja kokee maailmaa.

*Ueli kulta, veikkoseni, kaunis kasvinkumppanini!
Lähe nyt kanssa laulamahan, saa kera sanelemahan*

YKSI jakautuu kahdeksi, jotta luomistyö voi alkaa. Kaksi muodostaa energia-parin, kuten VIHREÄ jakaantuessaan – tuloksena KELTAINEN ja SININEN – kuten Hyvä Tahto ja Kaikkiallinen Viisaus – vaikka on samalla YKSI. Nämä alkufotonit pystyvät vastakkaisine, polaaristen ja magneettisten ominaisuuksien-sa leikkauspisteessä muodostamaan nollapiste-energialinjan, ja synnyttämään kolminaisuuden, kun PUNAINEN – Pyyteetön Rakkaus – ilmestyy VIHRE-ÄN, MINÄ OLEN tasapainotilan negatiivina synnytetylle uudelle tasolle. Tämä on myös ns. vapaaenergian periaate, jota voimme soveltaa paitsi Moniulotteiseen Itseemme, myös sähköteknillisiin laitteisiimme.

Näin meillä on jumalainen alkukolminaisuus, alkufotonit, jotka ovat maailmankaikkeuden luomisen perusta. Kaikki oleva on tämän alkukolminaisuuden ilmentymää ja olomuotoja. Näkymättömän maailman kuuden tason taajuudet, ja seitsemännen aineellisen olomuodon elementit TULI, ILMA, VESI ja MAA, eli valo, kaasu ja ääni, neste sekä kiinteä aine kantavat alkukolminaisuuden ulospäin suuntautuvia, neutraaleja ja sisäänpäin kääntäviä voimia.

Eri mysteerikertomuksissa kolminaisuudella on eri nimiä; Egyptin mystee-reissä ISIS, RA, ELOHIM, Raamatussa Isä, Poika ja Pyhä Henki, ja aiheessamme Kalevalassa Väinämöinen, Lemminkäinen ja Ilmarinen. Nämä moniulottei-set hahmot opimme tuntemaan Kalevalan runoissa ihmismielen avautumisesta vaihtelevien kokemusten ja seikkailujen kautta unohduksestaan ymmärrykseen siitä, KUKA MINÄ OLEN. Jokainen kertomusten hahmo on meissä itsessämme, eri kehitysvaiheissamme.

*Vanheni sanoihin sampo...viel on
muitakin sanoja, ongelmia oppimia...
ne minä kerälle käärin, ve'in kelkalla
kotiin...*

Kokemus, unohdus ja muistaminen
vuorottelevat maamatkallamme aineel-
lisessa maailmassa. Mikä on SAMPO?
Onko se Moniulotteinen Itse, jossa ovat
kaikki maailmankaikkeuden elementit,
kokemukset ja muistot? Tietoisuutemme
avautuu vaihteittain, kun muistamme,
kuka olemme. Laulu on sanan voimaa,
jolla luomme elämämme, aiempien an-
sioidemme pohjalta:

*Viikon on virteni vilussa, kauan kai-
hossa sijaisnut,*

*Veäinkö vilusta virret, lapen laulun
pakkasesta,...aukaisen sanaisen arkun,
virsilippahan viritän..*

Viikko on seitsemän päivää. Päivät
symboloivat 1. Lähteen valon pääsäteitä,
joita ovat punainen, oranssi, keltainen,
sininen, vihreä, indigo ja violetti. Säteitä
ilmentäviä pääelementtitasoja on myös
seitsemän, kuten Raamatun luomisker-
tomuksessa 'luomispäiviä', sisäkkäisiä
tajunnan taajuustasoja. Kalevalassa maa-
ilman luominen kerrotaan sotkan pesä-
paikan etsimisellä, löytämisellä sekä mu-
nimisella, joka tuo elämän maa-ilmaan.
Lintu kuvaa ilman elementissä liitävää
tajuntaa, Pyhää Henkeä, viisautta, jon-
ka avulla luomistyö tapahtuu. Kun sot-
ka sijan löytää, se munii kuusi kultaista
munaa, eetteritason olomuotoja varten,
ja rautamunan seitsemänneen, aineellisia
tapahtumia varten. Ensinnä syntyy Väinä-
möinen, joka tuo jumalaisen tietoisuu-
den maanpiiriin.

*Yksin meillä yöt tulevat, yksin päivät
valkeavat, yksin syntyi Väinämöinen,
ilmestyi ikirunoja kapehesta kantajasta,
Ilmattaresta emosta*

Väinämöinen kerrotaan näin olevan
korkea Luojahenki, 1. Lähteestä aineel-
listunut LOGOS, Isä-Äitijumalan peili-
kuva, Ukko ylijumalan luota uutta maa-
ilmaa luomaan lähtenyt tietäjä.

Sama runo jatkuu kertomuksella 'il-
man immestä', joka on myös Ilmattaren
lapsi, nainen, synnyttävä, Väinämöisen
toinen puoli, sillä Häinkin on Yksin.
Hän ikävyystyi yksin ollessaan, astuu siten
alemmas, matalammalle taajuudelle ja
aineellistuu, 'meren selvälle selälle'. Hän
hedelmöittyy tuulenpuuskasta, kokee
luomisen tuskaa 'vuotta seitsemän sa-
toa, yheksän yrön ikeä'. Kokemus kattaa
seitsemän päätasoa säteineen, ja kolmen
pääelementin, tulen, ilman veden hedel-
möittämisen kolminkertaisilla 1.Lähteen
luomisvoimilla, Hyvällä Tahdolla, Kaik-
kiallisella Rakkaudella ja Kokonaisvaltai-
sella Järjellä. Hän, Ilmatar, kokee luomi-
sen tuskaa, kuten kaikki taiteilijanerot,
jotka synnyttävät mestariteosta.

*Vieri impi veen emona. Uipi iät, uipi
lännet,uipi luotehet, etelät, uipi kaikki
ilman rannat tuskissa tulisen synnyn,
vatsanvairoissa kovissa, eikä synny syn-
tyminen, luovu luomatoim sikiö*

Sotka, suora lintu, löytää pesän sijan,
kun ve'en emonen, ilman impi häinkin,
nosti polvea merestä. Meri, kuten mys-
teerikertomuksissa yleensä vesi, on tun-
netason elementti, johon eetteritasolla
luodut olomuodot on tuotu valotietoi-
suuden ideatasolta, materiassa ilmene-
mistä varten.

Alkoi hautoa munia, päätti polven lämmitellä.

Hautoi päivän, hautoi toisen, hautoi kohta kolmannenki.

Näin kaikki kolminaisuuden voimaosapuolet, Lähdettä vastaavat peruselementit ovat läsnä ja saatettu toimintakuntoon, astumaan alemmille taajuustasoille. Luomistyö jatkuu:

Munat vierähti vetehen, meren aaltohon ajaikse; karskahti munat muruiksi, katkieli kappaleiksi.

Tämä 'pirstoutuminen', jakaantuminen luotuun ilmiömaailmaan kuuluu tietenkin asiaan, sillä fyysisen maailman synnyttäminen, iloksemme ja koettavaksemme, on käynnissä.

Ei munat mutahan jousi, siepalehet veen sekahan, Muuttuivat murut hyviksi, kappalehet kaunoisiksi:

munasen alainen puoli alaiseksi maaemäksi,

munasen yläinen puoli yläiseksi taivahaksi,

yläpuoli ruskeaista päiväseksi paistamahan,

yläpuoli valkeaista, se kuuksi kumottamahan;

mi munassa kirjavaista, ne tähiksi taivahalle,

mi munassa mustukaista, nepä ilman pilvilöiksi.

Sotkan munien edustamasta ideatason mallinnuksesta syntyy tietoinen moniulotteinen maailmankaikkeus, aivan kuten Raamatunkin luomiskertomuksen luomispäivinä. Kaikkiallinen Tietoisuus muuntaa ja jakaa Itseen aistittavaan ilmiömaailmaan, ja valmistelee

kuusi elementtitasoa, kuusi kultaista munaa. Energiaspektrin olomuodot ja laadut ulottuvat jatkumona hitaasti värähtelevään aineeseen, rautamunan seitsemännen taajuustasolle.

Ja vuonna yheksäntenä, kymmenentenä kesänä, nosti päätänsä merestä, kohottavi kokkoansa.

Alkoi luoa luomiansa, saautella saamiensa selvällä meren selällä, ulapalla aukealla.

Kolminkertaisin luomisvoimin, kolmella eetterisellä tasolla, jatketaan hitaammin värähteleville aineen aaltopituuksille, 'kymmenentenä kesänä'. Kaikki paikat, aineen eetteriset ja kiinteät olomuodot muotoiltiin sopiviksi; niemet, kalahauat ja syöverit, rannat, lohiapajat ja lahelat; kolminaisten alkuvoimien laatujuen mukaan.

Mutta muotoiltiinpa muutakin: 'salakarit laivan laskelmasijaksi, merimiesten pään menoksi'. Vesi on tunnetaso, mutta siinä on vaaransa; pursi tai vene, joka on 'arkkimme', moniulotteinen kehomme, kulkuvälineemme elämän löytöretkillämme, voi karahtaa karille – jos ohjauksemme herpaantuu, tunnemyrsky tai järjenvähyys pääsee yllättämään. Aina on myös ajallisen epäonnistumisen mahdollisuus, kiusausten haitallinen, joskin opettavainen houkutus seurausvaikutuksineen. Aineellinen maailma perustuu voimien ja vastavoimien vuorovaikutukseen. Niin syntyy Väinämöinen suunniteltuun ja luotuun moniulotteiseen maailmaan, valmiina vaikuttamaan ihmisten mieliin, ja luomaan kauttamme elämäämme ja kokemuksiamme.

Vaka vanha Väinämöinen kulki äitinsä kohussa,

*kolmekymmentä keseä, yhen verran talviaki,
noilla vienoilla vesillä, utuisilla lainehilla.*

Väinämöinen on valmis ohjaamaan persoonallista mieltämme kaikilla aineellisilla tasoilla, jumalaisen Hyvän Tahdon peilikuvana. Hän opastaa tunne-egoamme, älymi-näämme, ja tahto-olemustamme, sikäli kun suostumme kuuntelemaan ja ottamaan sisäisen intuitiomme huomioon.

*Saata maalle matkamiestä, ilmoillen inehmon lasta,
kuuta taivon katsomahan, päiiveä ihoamahan,
otavaista oppimahan, tähtiä tähyttämähän.*

Otavassa on seitsemän tähteä, kuten pääsäiteitä auringon valospektrissä, ja niiden vastineita, valonsäteiden energiamuuntajia, sakroja Moniulotteisessa Itsessämme. Ukko ylijumalan meille antamia kirjokantemme ominaisuuksia olemme tulleet oppimaan, avaamaan ja käyttämään, mielessämme vaikuttavan Väinämöisen, Isän tahdon eetteris-aineellisen peilikuvan opastuksella.

*Se oli syntynyt Väinämöisen, rotu rohkean runojan
kapehesta kantajasta, Ilmattaresta emosta.*

Toimihenkilöt

Ruus-Risti ry.

Merimiehenkatu 31,
00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja

Aija Tuukkala
Mariankatu 19 A 2,
00170 Helsinki
p. 044 062 3145
aija.tuukkala@kolumbus.fi

info@ruusuristi.fi
tiedotus@ruusuristi.fi
hallitus@ruusuristi.fi

Sihteeri

Jukka Sarno
p. 040 567 7485
jukkasarno@gmail.com

Rahastonhoitaja

Paula Ylä-Hokkala
talous@ruusuristi.fi
laskut@ruusuristi.fi

Verkkolaskuosoite

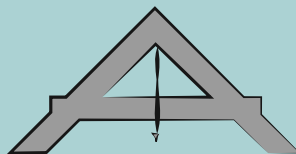
0037074850112OKOYFIHH
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Op-Pohjola FI50 5720 9920 1090 39
Viestikenttään:
Jäsenmaksuerä 1,2 tai 3/vuosiluku/7310

Ruus-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Danske Bank FI33 8000 1500 0786 89
Kirjallisuusseuran viitenumero 1300
jäsenmaksuille (v. 2026, 20€)
ja kirjaostosten viitenumero on 1313

Kirjallisuusseuran johtaja

Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
p. 040 483 4798

Ruusu-Risti perustettiin Helsingissä 14.11.1920.

Järjestön tarkoitus selviää seuraavasta ohjelmasta:

- 1) Ruusu-Risti on totuudenetsijain järjestö, jonka jäsenet tunnustaen kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, ihonväriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin, osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärrystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja.
- 2) Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö, jonka jäsenet etsivät totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikojen uskonnoissa, mytologioissa sekä filosofioissa ja tieteellisissä järjestelmissä.
- 3) Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuisen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä.

Ruusu-Risti on itsenäinen järjestö. Ohjelmansa nojalla se kuuluu H.P. Blavatskyn vuonna 1875 alkuunpanemaan teosofiseen liikkeeseen. Ruusuristiläiset ovat joko jäseniä tai looshijäseniä. Ruusu-Ristin jäseneksi pyrkijä kääntyy tuntemiensä järjestön jäsenten välityksellä (kaksi suosittelijaa) Ruusu-Ristin johtajan puoleen. Ruusu-Ristin sisäinen työ (looshityö) toimii henkisen kasvun kouluna Pekka Ervastian ohjeiden mukaisesti.

Looshityö on järjestetty seremonialliselle pohjalle, ja looshijäseneksi saattaa Ruusu-Ristin installoitu jäsen pyrkijä kääntymällä suoraan johtajan puoleen.

